

НЕБЕСНА СПАДЩИНА

«Не самим хлібом житиме людина, але
кожним словом, що виходить з Божих уст»
(Матв. 4:4).

ВІЧНИЙ СКАРБ

№ 6 Червень 2016

Щомісячна християнська газета

www.lifesource.com.ua

«...пропустіть дітей, хай приходять до
Мене, і не забороняйте їм, бо таким
належить Царство Боже»
(Марка. 10:14).

ПОВНОЦІННЕ ЖИТТЯ

«Я ж прийшов, щоб ви мали життя і щоб надміру мали» (Івана 10:10).

У сучасному мінливому житті люди часто відчують пригнічення і напруженість, біль, розчарування, безнадійність, тому з легкістю ризикують своїм здоров'ям і навіть життям, щоб отримати хоч якесь полегшення, нехай хоч тимчасове. Їм кажуть: «Прислухайся до своїх почуттів! Якщо відчуваєш, що це добре, роби! Поспішай, а то життя пройде повз тебе!»

Таємних алкоголіків сьогодні не менше, ніж безпритульних. А на кожного прибуду, що шукає чергову «дозу», припадає, як мінімум, одна «шанована» людина, котра намагається вгамувати свій біль легальними препаратами.

Однак люди дедалі більше розчаровуються. Часто в сміху немає справжньої радості, і душевний спокій не так просто віднайти. Алкоголь і таблетки не звільняють від почуття вини, і благополуччя неможливо отримати за рецептом. Навіть новітні медичні препарати мають тимчасову дію.

Недостатньо бути здоровим та струнким, багатим і сильним. Повноцінне життя обов'язково включає в себе духовне зростання і розвиток. Ми не приходимо в цей світ із достатнім для виживання мінімумом, як стверджують еволюціоністи. Бог наділив нас розумом і совістю, які втримують нас на правильному шляху, та з багатим набором почуттів і емоцій, що збагачують наше життя.

У серці кожної людини живе глибоке незрозуміле прагнення до чогось кращого, прагнення, прищеплене Творцем і здатне привести нас до Того, Хто може наповнити наше життя змістом зараз та у вічності.

Саме заради цього прийшов Ісус. Він сказав: «Я ж прийшов, щоб ви мали життя і щоб надміру мали» (Івана 10:10).

Е. Л.

КОРАБЕЛЬ СПАСІННЯ

Літо. Море. Сонце. Час відпусток, час, коли більшість із нас воліє відкласти вбік усі справи нагальні і відправитися в подорож. Але навіть тим, хто через обставини не побачить моря цього літа, я пропоную уявити собі таку картину:

Біля пристані стоїть корабель. Не надто великий і не надто помітний на тлі суперсучасних лайнерів, він не привертає увагу великою кількістю куль і прапорів, гучною музикою і натовпами дорого одягнених пасажирів. Але корабель надійний і швидкий, його капітан досвідчений і рішучий, курс вивірений і точний. Корабель готовий вирушити в плавання і гудком – одним, другим, третім – оповіщає пасажирів про швидке відплиття. Утім, народ не квапиться піднятися на палубу цього судна.

Хтось безтурботно прогулюється по пристані, хтось поспішає зайняти місце на шикарній яхті по сусідству, а хтось в нерішучості зупинився біля причалу, роздумуючи, куди направити свій шлях. І лише небагато людей упевнено піднялися по трапу на палубу непомітного судна.

Ці люди знають, що такому маневренному і надійному судну не страшні мілини і айсберги; знають, куди триматиме курс їхній корабель, довіряють капітанові, який уже поклав руку на штурвал і готовий вигукнути: «Віддати швартови!»

А ще вони знають, що незабаром гряне буря, якої досі не бачив океан; знають, яка сумна доля чекає тих, хто залишився на березі чи зайняв місце на палубі інших кораблів; вони впевнені, що тільки їхнє судно здатне

витримати натиск стихії і доправити своїх пасажирів до тихої гавані.

Сьогодні весь світ живе в очікуванні бурі. І не тому, що вірить у біблійні пророцтва про останній час. Чомусь для більшості пророцтва Нострадамуса, древні календарі ацтеків та інших віщунів важливіші й авторитетніші за Боже Слово. Люди розуміють, що наш багатотраждальний світ ось-ось загине. Одні вірять, що це станеться зовсім скоро, інші сподіваються, що вистить земля ще десяти років, проте так чи інакше наближення кінця відчуває багато хто. Відчують, але при цьому не шукають спасіння.

Сьогоднішній світ схожий на той самий порт. З великою кількістю кораблів, які тішать око і вражають уяву технічною оснащенням, з натовпами людей, бездіяльних або тих, що перебувають у процесі пошуку. Наш маленький кораблик, непоказний на вигляд, але надійний і вірний – це Божа церква, для якої біди не стануть несподіванкою. Церква Христа готова вийти в плавання під керівництвом свого капітана – Ісуса Христа. Проте Він не поспішає з відплиттям, чекає, що, можливо, ще один пасажир наважиться вступити на трап цього корабля.

А, можливо, саме ви ще нерішуче обводите поглядом судна біля причалу, намагаючись відшукати найнадійніший, найшвидший і найбезпечніший корабель? Чи ви взагалі нічого не шукаєте, зайняті черговим ремонтом, освітою дітей, просуванням кар'єрними сходами, або організацією чергової відпустки?

Чи просто ніяк не можете вибратися з павутини повсякденної метушні,

щоб поринути назустріч свободі? Що ж, наш корабель ще не відчалив. Поки ще чекає.

Не виправдовуйте себе думкою, що вам нічим сплатити проїзд: ні гроші, ні заслуги і добрі справи не зможуть стати пропуском на рятувальний борт. Ні! Ваше місце на кораблі давно сплачене дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа.

«Отже, Бог, незважаючи на часи незнання, тепер наказує всім людям скрізь каятися, бо Він визначив день, коли має справедливо судити цілий світ» (Дії 17:30,31).

Цей день близький! Поспішіть на борт, ставши прикладом для тих, хто дорогий вашому серцю, щоб і вони могли спастися від руйнівного урагану, що наближається...

Наталія Сніткова

В ДЕНЬ ЗАЩИТЫ ДЕТЕЙ

Всем нам хочется, чтоб все на свете дети
Были счастливы на всей большой планете.
Ведь детей нам Бог дает на счастье,
Чтоб хранили мы их от напастей,

Чтоб мы их растили и любили,
И хорошими родителями были...
Только часто плачут наши дети...
Что-то не заладилось на свете?

Мы их любим, а порой и слепо,
Но не этого от нас желает Небо.
Бог наш хочет, чтоб мы их любили,
Но Ему чтоб жизнь их посвятили,

Верить Богу с детства научили
И для славы Божьей их растили.
Счастливы не будут ведь на свете
Без Христа родители и дети.

Человеческое счастье – только в Боге,
Жаль, что непонятно это многим...
Бог – для всех защита и охрана,
Только доверяйте постоянно!

Любовь Бондаренко

ЕСТЬ ОСОБЫЙ БОЖИЙ ДОМ

Где бы ни были вы, дети,
На большой Земле-планете,
Знайте: в городе любом
Есть особый Божий дом!

Дверь туда для всех открыта,
Можно к Богу приходит вам!
Не прогонит, не осудит –
Каждого Он очень любит.

Если есть переживания
За слова, за все деянья,
На колени там склонитесь,
Иисусу помолитесь.

Сердце сразу оживает,
Потому что точно знает:
Мир вокруг совсем не плох,
Если рядом сильный Бог!

Елена Лысенко

ВАГОМІ ДОКАЗИ

У невеликому містечку жив самотній чоловік. У нього не було сім'ї, родичів, і тому здавалося, що його життя протікає непомітно для інших. Ніхто ним не цікавився. Але один випадок докорінно змінив як життя цього самотнього чоловіка, так і погляди інших людей на його, здавалося б, беззмістовне існування.

Якось, повертаючись з роботи, чоловік побачив, що із вікон двоповерхового будинку йде дим. Прибігши туди, він помітив на другому поверсі заплаканого хлопчика. Той розгублено бігав по кімнаті і, очевидно, кликав на допомогу, але, на жаль, на той час біля будинку нікого не було. Тоді чоловік, не вагаючись, кинувся до входних дверей, проте вони були міцно зачинені, а кризь щілини густими клубками виривався дим.

Чоловік оббіг будинок, але поблизу не було ні драбини, ні бодай якогось дерева, щоб дістатися до вікна на другому поверсі. Раптом він побачив водопровідну трубу на стіні будинку. Довго не роздумуючи, рятувальник почав підніматися по цій трубі вгору. Ноги ковзали по слизькому металу, руки до крові були обдерті об штукатурку будинку, але чоловік наполегливо діставався до потрібної йому цілі. Врешті-решт він, вибивши рукою віконне скло, зміг потрапити в охоплене полум'ям приміщення. На щастя, він ще встиг врятувати переляканого хлопчика, але всі його рідні, котрі

перебували на нижньому поверсі будівлі, де й виникла пожежа, на жаль, загинули.

Через деякий час на суді вирішувалася доля осиротілого хлопчика. Було два претенденти на його усиновлення: багатодітна сім'я та самотній рятувальник. Поважний суддя звернувся до бажаючих всиновити хлопчика:

– Що ви можете запропонувати цій дитині, коли вона оселиться у вашій домівці?

– О, пане суддя, – впевнено сказав голова багатодітної сім'ї, – ми живемо заможного, тому у хлопчика буде одяг, їжа, іграшки. У мене багато дітей, і йому буде з ким гратися, він ніколи не почуватиметься самотнім.

– А якими будуть ваші аргументи? – звернувся суддя до рятувальника хлопчика.

Той повільно встав зі свого місця, тихими кроками підійшов до столу, за котрим сидів суддя, поклав перед ним свої обдерті, обгорілі у вогні, з численними ранами та шрамами руки й сказав:

– Я готовий, якщо буде потрібно, віддати за цього хлопчика найдорожче, що маю, – своє життя. І доказ цьому – мої руки.

Сильніших аргументів для судді не було потрібно, і він, не вагаючись, віддав хлопчика його самотньому рятувальнику.

Так і Ісус Христос у Своїй великій любові до нас дозволив на хресті

пробити Свої руки й ноги, щоб перед Отцем Небесним показати ці вагомні та беззаперечні докази того, що ми – Його власність, а значить, ніхто не має права відлучити нас від любові Христової.

Дорогий друже, а чи є у вас вагомні докази вашої любові до Ісуса?

Замисліться, що ви покажете Йому, коли одного разу постанете перед престолом Отця.

Оксана Гудзь

КРИТИКА – НЕ НАША СПРАВА

Наші тіла складаються з того, що ми їмо і п'ємо, а наш характер і духовний досвід залежить від того, чим живиться і що засвоює наш розум. Постійно звертаючи увагу на чужі помилки і недоліки, багато хто занурюється в негативний стан. Люди, зайняті критичним аналізом слів і вчинків оточуючих, щоб знайти усе недобре, не помічають позитивного і приємного. Вони займаються не тим, що сприяє духовному здоров'ю і зростанню.

Господові не до вподоби, коли Його діти, нехтуючи самокритикою, критикують інших. Це робота сатани.

Беручись за таку справу, пам'ятайте: ворог використовує вас як знаряддя спокуси, щоб ті, яким слід бути об'єднаними в згоді і радості, напучувати одне одного на найсвятішій вірі, конфліктували і скаржилися на гріхи інших людей. Христос не до речує вам нести на собі чужі гріхи. Ви не можете понести навіть свої гріхи.

Тому будьте дуже обережні, щоб не приймати критики на ближнього свого. Бог хоче, щоб Його діти були вільні. Біблія повідомляє, що промовлене нами слово може ранити або зціляти.

Яким судом судимо, таким і самі судимі будемо, – ми, у кого, можливо, значно більше можливостей, ніж у тих, кого судимо.

Наші серця повинні бути сповнені ніжності і любові одне до одного. Ми можемо критикувати, але тільки самих себе. Моліться Богові, щоб Він показав вам, чого вам необхідно позбутися, щоб побачити Царство Боже...

Переможця чекає вінець. Ви хочете отримати його? Ви хочете з терпінням проходити поприще, яке перед вами? Тоді не шукайте чогось такого, за що можете засудити свого ближнього, але дивіться на Самого Ісуса Христа, на Його чистоту. Тоді ви захоплюватиметесь Ним і уподібнюватиметесь до Нього.

УЗНАЮ ХРИСТИАН

Узнаю християн по делам,
Узнаю християн по речи,
Узнаю по тому, как друзьям
В беде подставляют плечи.
Узнаю их по доброте,
По открытости их улыбок,
По их внутренней красоте,
По прощению другим ошибок.
Узнаю Божий весь народ
По Христовой любви сиянию!
Да хранит вас от бед Господь,
Дорогие мои християне!

ГДЕ ЛЮБОВЬ НЕЗЕМНАЯ БЕРЕТСЯ?

Где любовь неземная берется?
То осыплет, как брызгами, всю,
То, как молния, к звездам несется
И удержит на самом краю.

В сердце песней звучит непрестанной
И прольется прозрачной слезой.
Даже в сумраке солнцем янтарным
Видишь звездного неба покой.

Где любовь неземная берется?
И несешься ты мысленно вдаль,
Где, как эхо, в душе отзовется
Непонятная сердцу печаль.

И готова кричать я от боли,
Вдруг нахлынувшей, давящей грудью,
И как хочется в этой юдоли
Продолжать этот избранный путь.

О себе забываешь, пред взором –
Лишь Один, к Кому рвется душа.
Без суда, без мольбы, без укора
Посвятила себя, чуть дыша.

Где любовь неземная берется?
Нитью жемчугов льется с Небес.
То смеется, то, плача, поется...
Это жизнь. Для нее Бог воскрес.

И раскинуты Бога объятья
Над землей во весь купол небес!
Как Он любит! О сестры и братья!
Для любви умер Он и воскрес.

Только Он ту любовь неземную
Может в сердце так нежно вложить.
Вся доверюсь Ему, утону я
В той любви, что готова служить!

ДЕ МОЖНА МОЛИТИСЯ?

«А вставши вранці, ще вдома, Він вийшов і попрямував у пустинне місце й там молився» (Марка 1:35).

Ми можемо молитися в автомобілі й у кріслі стоматолога, у бібліотеці й на робочому місці, у басейні й на вулиці. Однак зазвичай християни мають особливе місце для своїх постійних молитов, де вони можуть залишатися на одинці із самими собою та без перешкод розмовляти з Богом.

Ісус говорить: «І коли молитесь, не будьте, як ті лицеміри, котрі люблять молитися в синагогах і стоячи на перехрестях широких вулиць, щоби показатися людям. Запевняю вас: вони одержують свою нагороду. Ти ж, коли молишся, ввійди до своєї кімнати і, замкнувши свої двері, помолися до свого Отця в тайні, – і твій Отець, що бачить і таємне, віддасть тобі явно» (Матв. 6:5, 6).

Отже, потрібно мати певне місце для молитви. Для Даниїла це була кімната в мансарді його будинку. А де молитесь ви? Зовсім не обов'язково, щоб у вашому місці молитви були гарні меблі. Важливо, щоб там можна було без перешкод розмовляти з Богом.

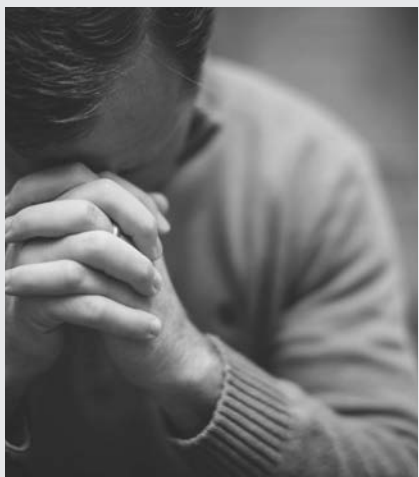
Оберіть собі місце для тихої молитви. Ісус мав кілька затишних місць, де перебував у спілкуванні з Богом, і нам також потрібно мати щось схоже. Часто виникає потреба піти туди, яким би скромним не було це місце, аби побути наодинці з Богом.

Звичайно, християни не повинні замикатися в собі, відокремлюючись від світу, але принаймні раз на день їм потрібно зачиняти двері своєї кімнати для молитви. Коли ви розмовляєте з Богом, хай усі сторони залишаються ззовні. Ніхто не має права турбувати вас: ані чоловік/дружина, ані батьки, ані діти чи друзі. Тому слід попросити їх, щоб вони не тривожили вас, коли ви спілкуєтесь наодинці з Господом.

Нелегко буває знайти кімнату, де можна молитися без перешкод, особливо якщо живе не самі. Однак Ісус показує нам, як слід долати несприятливі умови. У Нього не було постійного дому. Він увесь час подорожував, і майже завжди Його супроводжували величезні натовпи народу. Іноді Христос зупинявся в домі Марії, Марти й Лазаря у Витанії, однак найчастіше йшов на гору, до оливкового гаю, на берег озера, де Його не турбували і де Він міг помолитися. Лука розповідає: «А Він відходив у пустинні місця і молився... Сталося тими днями, що Він вийшов на гору помолитися і провів цілу ніч у молитві до Бога» (Луки 5:16; 6:12). Матвій повідомляє: **«Відпустивши народ, піднявся Сам на гору, щоб помолитися. Як звечоріло, Він залишався там на самоті» (Матв. 14:23).**

Добре розмовляти з Богом у маленькій кімнаті, однак, коли є можливість, я охоче молюся на природі: у лісі, на безлюдному березі моря чи озера, у саду.

Визначте самі, що вам більше підходить, адже кожен має власні уподобання. Знайдіть тихе місце для молитви, і там Бог перебуватиме з вами, наділяючи силою та мудрістю.

БОЖА ЛЮБОВ ШУКАЄ

«Знати Бога – означає любити Його» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 22).

Пізнаючи Божественний характер, такі чудові риси, як милосердя, доброта, довготерпіння, неможливо не полюбити цю Дивовижну Особистість.

А коли споглядаєш найдорогоціннішу рису Божого характеру – Його любов, від захоплення замирає серце й не знаходиш слів для належної подяки і хвали.

Любов Божа – це діамант з тисячами найтонших різнобарвних граней. Подивившись на одну із них – о, це вічна любов! Подивившись на іншу – незмінна любов! А ось – безумовна. Божа любов прощає, приймає, розуміє, терпить... І чим більше вдивляємося в цей коштовний камінь, тим більше нових граней відкриваємо.

Одного разу, поглянувши на цей дорогоцінний діамант, я була вражена його несподіваною чудовою гранню, котрої я раніше не помічала, – Божою любов шукає...

Кого шукає Божою любов? Чому і як вона шукає? Про це розповів Той, Хто шукав так, як ніхто інший. Він не побоявся спуститися в безодню Всесвіту, навіть зрватися в неї й розбитися, щоб шукати і знайти. А коли шукати було даремно, Він терпів приниження і ганьбу, стоячи біля воріт, вдивляючись у далечинь, і Його пошуки обернулися на нескінченне чекання.

Ісус відкрив бездонну глибину, безмірну висоту і ширину пошуків Божої любові у трьох притчах: про загублену вівцю, про загублену драхму і про блудного сина. А чи не достатньо було розповіді одну притчу? Хіба Бог шукає людей по-різному? Так! І не тому, що Божою любов мінлива, а тому, що ступінь загубленості людей різний.

У трьох притчах, розказаних Ісусом, ступінь загубленості представлений у низхідному порядку, від найбільш вигідного стану до безнадійного.

Загублена вівця перебуває у найзручнішому становищі. Чому? Вона заблудилася ненавмисне й усвідомлює, що заблукала, шукає дорогу додому і навіть подає голос, по котрому її знаходить добрий пастир. Але вівця не знає дороги додому й не може самостійно повернутися.

Нижче, тобто на більш фатальному рівні, стоїть загубленість драхми. Драхма загублена десь близько – у домі, але вона не усвідомлює своєї загубленості. Вона не подає голосу, не кличе на допомогу. Їй тепло і зручно лежати в пілюці та смітті.

Зверніть увагу, як із пониженням ступеню загубленості знижується цінність загубленого об'єкту. Вівця – це жива істота, котра має певні рефлекси й відчуття. Драхма нічого цього не має, але вона ще зберігає якусь відносну цінність, бо срібна. Останнім загубленим об'єктом Ісус ставить не тварину, не бездушну річ, а інтелектуальну істоту, людину, сина. У цьому й

полягає страшна безнадійність третього щабля загубленості: загубленість блудного сина – свідомо, спланована, продумана, запрограмована. Син знає дорогу додому, може повернутися, але... не хоче.

Традиційно цим трьома притчами дано наступні заголовки: притча про загублену вівцю, притча про загублену драхму і притча про блудного сина. Однак, заглибившись у зміст цих шедеврів стародавньої словесності, ми починаємо розуміти, що ні вівця, ні драхма, ні син не є головними героями.

Христос – уособлення доброго пастиря, турботливого господаря та люблячого батька – ось Хто є центральною Особою цих притч. Тому ми могли б перейменувати названі притчі наступним чином: притча про доброго пастиря, притча про турботливого господаря й притча про дивовижного батька.

Безмежно вдячні великому, успішному Шукачеві – нашому Богові, що ні одна із названих притч не закінчується погано! Вівцю повернуто до кошари, драхма зайняла своє місце у дорожній скриньці, батько дочекався сина! Жодна з трьох притч не говорить про невдачу, а змальовує успіх, радість, триумф повернення. І в цьому міститься Божественна гарантія, що «кожного, хто дозволить Богові викупити себе, Христос врятує від рову загибелі та терня гріха» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 188).

ПРИТЧА ПРО ЗАГУБЛЕНУ ВІВЦЮ

«А Він [Христос] розповів їм ось таку притчу, кажучи: Якій чоловік із вас, маючи сто овець і загубивши одну з них, не лишає дев'яносто дев'ять у пустелі та не йде за тією, що загубилася, доки не знайде її? І, знайшовши, бере на свої плечі, радіючи, і прийшовши до хати, він скликає друзів і сусідів, кажучи їм: Радійте зі мною, бо я знайшов мою вівцю, яка загубилася! Кажу вам, що за одного грішника, який кається, радість на небі буде більша, ніж за дев'яносто дев'ятьма праведниками, які не потребують покаєння» (Луки 15:3-7).

БЕЗПОРАДНІСТЬ ВІВЦІ

Таку буденну й добре знайому слухачам ілюстрацію використав Господь для того, щоб змалювати перший різновид загубленості грішної людини й намагання Бога знайти її.

А чому Великий Учитель обрав для Свого опису саме вівцю? З усіх домашніх тварин вівця є найбільш безпорадною. Вона ніколи не знайде дорогу додому! Її мусить хтось шукати і знайти.

Кого ж представляє ця притча? Тих людей, котрі сьогодні блукають поза Божою «кошарою», поза Божим домом.

Немає нікого більш беззахисного, більш безпомічного, ніж людина без Бога. І якщо Ісус – Добрий Пастир – не відшукає її і не поверне до Себе, вона ніколи самотужки не знайде дорогу додому – до Неба, до Бога.

ОКО ТА СЛУХ ПАСТИРЯ

Мій чоловік – пастор Церкви. Декілька років від Українського біблійного товариства він проводив

спеціальні програми для національних меншин серед народу ромів (циган). Для мене було загадкою, як йому вдається не лише кожного з них знати в обличчя, але навіть пізнавати за голосом і пам'ятати їхні імена! Пасторське око та слух особливі!

Рідко яке заняття в старовину вимагало такого поєднання гострого зору і тонкого слуху, як робота пастиря! Подумайте тільки: розрізняти кожну зі своїх десятків, а то й сотень однакових овець, знати кожну з них «в обличчя», безпомилково розпізнавати голос кожної та пам'ятати її ім'я – це талант! Там, де простий смертний бачить лише скупчення безликих істот, добрий пастир бачить і чує кожну унікальну, дорогу особину.

Якими безцінними стають ці риси пастиря в пошуках загубленої вівці! Майже непомітні ознаки, зауважені пастирським

оком, і ледь чутний стогін, вловлений його вухом, можуть попередити трагедію – загибель овечки.

Око Божественного Пастиря помічає те, чого не бачить людське, і Його вухо чує те, чого не чує жодне інше. Як заблудшу вівцю людина сприймає п'яницю, неохайного бездомного. І лише Невсипуще Око може розпізнати ледь вловимі ознаки безпорадної загубленої Божої дитини у вищих колах суспільства: у відомому докторі наук, викладачеві університету, в сучасній упевненій, незалежній акторці, у бізнесмені, у добре забезпеченому програмістові. Там, де простий смертний бачить успіх і процвітання, Господь помічає терня життя, у якому заплуталася Його овечка. Він бачить, як кожен із них відчайдушно шукає дорогу додому і... не може знайти.

Безперечно, найкращим орієнтиром для пастиря в пошуках загубленої вівці є її голос. З якою радістю він чує її перший слабкий крик вдаль! Ідучи на цей звук, він здійснюється на кручі, дряпаючи руки і лице колючими чагарниками; іде по самісінькому краю прірви, ризикуючи власним життям. Швидше! Швидше! Поки цей слабкий голос ще не завмер...

У глухих нетрах жебрацьких кварталів багатомільйонних міст, у розкішних віллах, у бідних сільських оселях лунають жалібні крики блукаючих Божих «овечок». Ось у барі за столом сидить п'яничка і клянеться, що він обов'язково ще прийде до Бога, до церкви.

А ось доктор наук за кафедрою цитує Еклезіяста: «Наймарніша марнота... наймарніша марнота, – марнота усе! Яка користь людині в усім її труді, який вона робить під сонцем?» (Екл. 1:2, 3).

А якщо вівця не подає голосу, якщо її стогін беззвучний? Хто почує? Хто відгукнеться? Існує клас загублених «овечок» – безголосих, безмовних, що страждають від нестерпного душевного болю. Однак є Той, Хто чує! Є Той, Хто вловлює найтоншими струнами Своєї душі поклик надірваного серця.

ЦІННІСТЬ ОДНІЄЇ ЗАГУБЛЕНОЇ ВІВЦІ

Добрий пастир, виявивши, що однієї вівці немає, починає знову й знову рахувати своє стадо, сповнений смутку та хвилювання. Він залишає свої 99 овець у кошарі та йде на пошуки загубленої. Довкола темна ніч, шлях небезпечний і ризикований: скелясті прірви, гостре каміння, ущелини. Але чим більше перешкод, тим більше хвилювання пастиря і тим ретельніші його пошуки.

Коли ж нарешті знаходить свою овечку, пастир не жене її батогом, навіть не веде її до кошари.

У своїй радості та співчутті він бере це тремтять створіння на плечі, якщо воно поранене – на руки, притискає до грудей, щоб зігріти теплом власного тіла, і несе додому. Рабини часів Ісуса мали приказку: «Небо тішиться, коли один грішник гине».

Христос намалював зовсім протилежну картину справжнього Неба в образі стурбованого, засмученого

ЖИТТЯ ЗА ГАМБУРГЕР

– У нас, – сказала Аліса, насилу переводячи дух, – коли довго біжиш з усіх ніг, неодмінно потрапиш в інше місце.

– Яка повільна країна! – сказала Королева. – Ну, а тут, знаєш, доводиться бігти з усіх ніг, щоб тільки залишитися на тому ж місці! Якщо ж хочеш потрапити в інше місце, тоді потрібно бігти щонайменше удвічі швидше!

*Л'юїс Керролл,
«Аліса в Задзеркаллі»*

Іноді мені здається, що всі ми теж опинилися в якомусь "Задзеркаллі". На початку ХХ століття автомобіль, що їхав зі швидкістю 15 км/год, лякав перехожих, а сьогодні водіїв дратує обмеження до 80 км/год. Радищев, проїхавши з Санкт-Петербурга до Москви, отримав стільки вражень, що їх вистачило на цілу книгу. Листи з одного міста в інше доставлялися тижнями, а то й місяцями. ХХІ століття все змінило. Світ обплутаний магістралями – повітряними, залізничними, інформаційними. Ми мчимо по них із шаленою

швидкістю, дивлячись тільки вперед, не помічаючи нічого навколо. Ми швидко будемо, швидко працюємо, швидко живемо і швидко їмо. Схоже, нам залишилося лише навчитися швидко спати. Швидко їсти ми почали порівняно недавно. Ера фаст-фуду почалася в повоєнній Америці, коли все населення небаченими темпами пересідало в автомобілі. Заповзятливі люди вирішили допомогти американцям ніколи з них не виходити. З'явилися кінотеатри, де можна було дивитися фільми, не виходячи з автомобіля.

З'явилися закусоchnі, де офіціанти підходили до машин, отримували замовлення і доставляли його прямо в автомобіль. Але разом з такими дорожніми ресторанами існували і звичайні, куди відвідувачі заходили, неспішно залишали замовлення, чекали деякий час його приготування і, так само не поспішаючи, насолоджувалися відмінно приготовленою їжею.

Братам Макдональдам спало на думку створити закусоchnу швидкого обслуговування і для пішоходів. Три принципи лягли в основу нового підприємства:

– Асортимент був понижений до 9 страв. Зникли усі страви, для споживання яких були потрібні ложка, вилка і тарілка. А зменшення асортименту дозволило завжди мати в наявності всі страви, до того ж їх навіть не потрібно було розігрівати.

– Кухня була спроектована так, що нагадувала конвеєр. Вивчивши рух працівників в процесі приготування їжі, вдалося найефективніше розставити устаткування.

– Офіціанти зникли як клас. Залишилися тільки продавці біля стійки.

У результаті кожен, хто заходив до ресторану братів, уже через п'ять хвилин отримував свій гамбургер і порцію картоплі фрі. Ресторан став дуже популярним. Брати розбагатіли і стали розширювати свій бізнес.

Одного разу до їхнього ресторану зайшов Рей Крок, комівояжер з продажу машин для виробництва коктейлів. Прийшов він до ресторану довідатися, як їм вдається продавати таку величезну кількість коктейлів. Ознайомившись з їхнім принципом, він вирішив, що це повинно працювати скрізь. Саме він заснував компанію під назвою "Макдональдс систем, Інк", яка і зайнялася поширенням ресторанів "Макдональдс" по всій Америці, а пізніше і по всьому світу.

Наприкінці 1956 року товарообіг 14 ресторанів "Макдональдс" склав понад мільйон доларів.

Через 4 роки було вже 228 ресторанів, а в 1970 році – 16 000.

Сьогодні важко уявити собі, як люди раніше жили без фаст-фуду. Утім, не все так позитивно, як хотілося б. Багато американських лікарів б'ють на сполох, вважаючи, що проблеми з ожирінням, що виникли останнім часом у американців, пов'язані саме з фаст-фудом. Любителі гамбургерів, чіпсів, газованих напоїв та інших продуктів швидкого приготування опинилися в лещатах невідомої схильності до них, що подібна до звикання до важких наркотиків.

Крім того, маркетинг фаст-фуду спрямований на те, щоб люди купували великі порції. Збільшуючи порцію удвічі, виробник підвищує ціну лише в півтора. І людина, купуючи велику порцію і вважаючи, що заощадила, насправді привчає свій організм вживати більше їжі. Британські експерти в галузі охорони здоров'я зібралися в Лондоні на конференцію під гаслом «Не пускати великі порції до Великобританії».

Опинившись у будь-якій країні, багато хто шукає знайомий червоний напис. І знають, що куди б не приїхали, їх завжди чекатиме картопля-фрі і улюблений біг-мак. Нам не потрібно ні про що думати, не потрібно приймати рішення.

Досвідчені психологи управляють нами, і яскраві картинки підказують нам, що вибрати.

І проблема навіть не в їжі. Гірше, що той самий принцип досвідчені ділки намагаються використати і в інших сферах, перетворюючи нас з осіб на деякі механізми. «Фаст-фудом» намагаються наповнити не лише наші шлунки, але й наші душі. Зайдіть до книжкового магазину і почитайте заголовки.

"Як створити щасливу сім'ю за 5 хвилин", "Вивчити англійську за 2 години", "Як стати щасливим за 10 хвилин", "Як вирішити фінансові проблеми за 7 хвилин". Величезна кількість книг, що легко поглинаються, написаних за одним і тим самим "рецептом".

Нам пропонують цитати з праць знаменитих філософів. Купіть книги «Соловйов за 90 хвилин» і «Платон за 60 хвилин», і не мине і трьох годин, як ви дізнаєтеся, які питання хвилювали найбільших мислителів.

А як вам "чудова" книга – короткий зміст шедеврів російської літератури, необхідних для шкільної програми? Навіщо читати про муки Андрія

Болконського і сумніви П'єра Безухова? Прогляньте три сторінки, де досвідчена людина розповість вам, у чому суть великого роману. І ви спокійно напишете будь-який твір. Можна просто купити збірку творів і вирішити проблеми вмить. Навіщо читати Анну Кареніну, якщо за 2 години можна подивитися фільм? Відоме російське видавництво видає книгу «Ідіот», але не роман Ф. М. Достоевського, а просто книжкову версію телефільму. А щоб сучасний читач не заплутався в персонажах, видання проілюстроване кадрами з фільму.

Нас перестали вчити самостійно мислити. Сьогодні в моді не мисляча людина, а ерудована. Кросворди, різні телевікторини привчають нас до думки, що потрібно знати про все потроху. Виграє не той, хто роздумує, а той, хто може швидко згадати відповідь на запитання.

І, таким чином, ми не читаємо, а заправляємо себе інформацією, не роздумуючи про те, потрібно нам це чи ні. У нас немає часу на обдумування і аналіз.

Ми віддаємо себе у владу досвідчених маніпуляторів, які непомітно управляють нами, змушуючи купувати не те, що нам потрібно, а те, що вони хочуть продати. І якби лише це! Нас навчають, що читати, що дивитися, що любити, у що і як одягатися і як жити. Ми поспішаємо і економимо час тільки для того, щоб ним розпорядився хтось інший.

А одного разу, коли справа дійде до підведення підсумків, ангели здивуються: «Та чи жили ви взагалі?»

А можливо, не дивлячись ні на що, усе-таки вирвемося з цього кола? Може, вийдемо з автобуса за пару зупинок до будинку, і просто пройдемося пішки. І не поспішатимемо до телевізора, щоб наповнити розум телевізійним дійством.

І прислухаємося нарешті до вічних слів Христа: «Прийдіть до Мене, всі втомлені та обтяжені, і Я заспокою вас! Візьміть Моє ярмо на себе і навчіться від Мене, бо Я лагідний і покірний серцем, – і знайдете спокій своїм душам. Бо Моє ярмо любе і Мій тягар легкий» (Матв. 11:28-30). Тому що вічна метушня і поспіх – це не те, для чого ми були створені.

Андрій Свиридов

МОЛИТВА
МАТЕРИ О ДЕТЯХ

Господи, прости моїх дітей – Не хотят они Тебя прославить, Не закрой небесных им дверей, Помогни грехи свои оставить.

И меня прости, что не смогла Научить детей любить и верить. Может быть, пример не подала И стояла мало на коленях.

Боже, сохрани детей моих От ошибок юности беспечной, Пусть узнают о делах Твоих, О любви святой и бесконечной.

Сохрани их в этом мире зла От порока, низости, разврата, Чтоб не очерствели их сердца И была душа добром богата.

Дай им веру крепкую, живую, Кротости, смиренню научи, Их наставь на истину святу, К вечности дорогу укажи.

пастиря, котрий виходить на пошуки всього однієї найменшої загубленої овечки.

А, «прийшовши до хати, він скликає друзів та сусідів, кажучи їм: Радійте зі мною, бо я знайшов мою вівцю, що загубилася!» (Луки 15:6). Уся велич любові Небесного Пастиря відкривається в тому факті, що до кожного зі Своїх восьми мілярдів земних створінь Він ставиться так, як до єдиного на всьому білому світі! Ніяким іншим способом Великий Шукач не міг змалювати безмежну цінність кожного з них, як саме картиною пошуків тільки одного і згадування про бенкет з приводу його повернення додому! Останні слова притчі: «Кажу вам, що за одного грішника, який кається, радість на небі буде більша, ніж за дев'яносто дев'ятьма праведниками, які не потребують покаєння» (Луки 15:7).

Якби на всій нашій планеті була всього одна загублена душа, і тоді Небесний Пастир пішов би її шукати! Він би залишив славу Небес, спустився в наш темний світ, зірвався у його прірву, розбився й ціною власного життя підняв би дорогоцінну згублену істоту до світла, до Бога. Заради цієї однієї загубленої душі Він пішов би на муки Гефсиманії та ганебну хрестну смерть! І на честь її повернення – однієї-однісінької – увесь небесний Всесвіт радісно вигукує – триумф космічного масштабу.

Ольга Стасюк
Продовження
у наступному номері

ХУДЕНЬКА МЕЛХОЛА В ПЕЧЕРІ МАХПЕЛА

Діти – це дар від Бога. Вони потребують нашої любові, турботи, настанов. Як важливо мати мудрість від Господа, щоб виховати справжніх християн, які б любили Ісуса та своїх ближніх. Діти, котрих люблять, зростають люблячими, гармонійно розвинутими, щасливими. Ми повинні цінувати наших дітей, а також час, який ми проводимо разом з ними.

На нас, дорослих, лежить велика відповідальність: ми відповідаємо перед Небом за наших дітей. Який приклад ми їм подаємо? Чи відомо нашим дітям, що таке ніжність, ласка, любов? Хто є істинним Джерелом усіх цих якостей? Хто їхній ідеал, кумир, взірєць?

Чи говоримо ми їм про Христа та про Його любов? Чи поважаємо ми їхній вибір, коли вони дорослішають та приймають самостійне рішення жити згідно зі Словом Божим?

Нижче описані дві історії, два дитячих спогади... Прочитавши їх, нам, дорослим, варто замислитися: чим ми наповнюємо життя наших дітей, якими подіями, якими емоціями. Що вони будуть пам'ятати?..

ЖОРСТОКЕ ДИТИНСТВО

Дитинство моє проходило у важкі роки колективізації і репресій, голоду і голоду, безбожжя і жорстокості. На моїх очах пухли і помирали дорослі та діти, вимирали цілі селища. Усе це залишило глибокий слід в моїй дитячій свідомості.

Один зі складних епізодів мого життя пам'ятаю досі, хоч минуло вже багато років. Йдучи на роботу, батьки відводили нас з братом в дитячий садок. Мені було шість, а братові – вісім років. Одного разу, затримавшись в дорозі, ми запізнилися на сніданок і до обіду нічого не їли. Ви уявляєте, що означає двом маленьким, але здоровим і рухливим хлопчикам залишатися голодними до обіду? З яким нетерпінням ми чекали, коли ж, нарешті, прозвонить заповітний дзвоник, що скликає дівчату на обід. Коли пролунав його довгоочікуваний дзвін, я і Сашко першими зайняли свої місця за столом в очікуванні їжі. Несподівано до ідальни увійшла завідувач і голосно скомандувала:

– Сорокіни Олександр і Володимир, ви позбавлені права відвідувати дитячий садок, ідіть негайно додому!

Голодні, скривджені, нічого не розуміючи, ковтаючи сльози, ми з братом пішли додому. Дуже хотілося їсти, а мама з татом повернулися лише ввечері. Якими зрозумілими для мене були слова псалмиста, з якими я познайомився через багато років: «Сльоза моя стала для мене поживою» (Псал. 41:4).

З нашою сім'єю чинили жорстоко і несправедливо, хоч дідусь Сорокін не підлягав розкуркуленню, оскільки сім'я була велика і бідна. Проте усіх одинадцять членів нашої сім'ї було насильно вислано, і моїм батькам разом з малими дітьми довелося оселитися в землянці...

Але жорстоким було не лише моє дитинство. Школу я закінчив у 1942 році, але ще в шкільні роки батькові часто доводилося брати мене із собою на роботу, щоб якимось звестися кінці з кінцями. Він був забійником худоби. Коли траплявся великий привіз і пригін худоби на бійню, мені доводилося разом з батьком різати овець і свиней. Одного разу на забій привезли колгоспного племінного бугая, що нападів на людей: сам білий величезний, шия близько метра завтовшки, у носі – товсте залізне кільце. Привели його двома підводами на розтяжку спереду і ззаду. Ті, що привели, затягнули його у бійню, а самі втекли. Бик реве і гребе копитами, а батько дав мені ніж-кінджал і говорить:

Несподівано по моїй спині пробіг холодок, не дивлячись на те, що я була одягнена в теплу піжаму.

Сівши біля узголів'я мого ліжка, мама загадково запитала, чи не хотіла б я допомогти батьку дослідити одну з печер.

– Печеру? Ту, що в пустелі? – перепитала я.

Мені неодноразово доводилося чути про печери, розташовані в дикій місцевості (як ті, в яких були виявлені сувої Мертвого моря).

– Ні, Мелхоло, – на мить мама замовкла.

У подиві я сіла на ліжку. Ковдра непомітно зісковзнула на підлогу. Оскільки мама зволікала, я здогадалася, що йдеться про якусь особливу печеру.

– Батько сказав, що це печера Махпела.

– Махпела! Та, в якій поховані Авраам і Сарра? – вигукнула я.

У школі нам розповідали про те, що Авраам поховав свою дружину, Сарру, у печері, яку придбав у Ефрона Хеттеянина. Авраам, Сарра, Ісак, Ревека, Яків, Лія – усі ці знамениті біблійні герої поховані в ній. І тепер мені, Мелхоло, пропонують дослідити цю саму печеру!

– Дорослі намагалися проникнути всередину, – продовжила мама, – але у них нічого не вийшло. Вхідний отвір занадто малий. Тато вважає, що для тебе він буде якраз.

Почілувавши мене і сказавши: "На добраніч", мама вимкнула світло. Лежачи в темряві, я уявляла собі печеру. Подумати лишень! Мені, худенькій Мелхоло, яку однолітки дражнять, вигадуючи всілякі прізвиська, доручили таке відповідальне завдання! Нарешті я заснула.

Через декілька годин батько розбудив мене. Було ще темно.

– Ставай поряд зі мною.

Сам бере спеціальну велику сокиру і її п'ятою розрубав бикові товсту шкуру на шії біля мозочка. Потім швидко хапав у мене з рук ніж і вражає бика в мозочок. Той з ревом падає на передні ноги. Батько обухом сокири з усієї сили б'є по хребту, і бик падає на бік на бетонну підлогу.

Чому я так детально описую цю картину жорстокості і нелюдності щодо тварини? Як ви її сприймаєте, шановний читачу? З жахом? Відразою? А як же було мені, юнакові, брати в цьому безпосередню участь? Як мені було дивитися в очі цих приречених створінь Божих? Тепер, озираючись на ті роки, я розумію, ким я міг вирости. Тільки благодать Божа допомогла мені зберегти людяність, співчуття і милосердя в «бійні» жорстокості людського життя.

– Ти ж не злякаєшся? – схилившись наді мною, підморгнув він. – Як щодо привидів?

Я заперечно похитала головою.

Ми з батьком прекрасно розуміли, що в ситуації, що склалася, мій маленький зріст і струнка статура були великою перевагою. Саме завдяки їм я могла зробити те, що не вдавалося нікому іншому – проникнути в печеру Махпела.

– Тату, ти ж знаєш, що привидів не буває, – усміхнулася я. Обличчя батька зробилося серйозним.

– Ні, дитинко, привидів ми там не знайдемо. Проте це може бути досить небезпечно. Жоден археолог ще не був у цій печері. Вже 700 років туди не ступала нога людини. Ми можемо лише здогадуватися про те, що там у середині. Якщо ти не хочеш, лише скажи, і ми все відмінімо.

– Тату, я вже не маленька, мені 12 років. Я впораюся, – упевнено заперечила я.

Поспіхом одягнувшись, я залізла на заднє сидіння автомобіля і закуталася в плед. Було дуже холодно. На мить я замислилася, намагаючись зрозуміти, який сьогодні день: середа, 9 жовтня 1968 року. Цей день я пам'ятатиму все своє життя. День, в який спускаюся в печеру Махпела.

Дорога до Хеврона не зайняла у нас багато часу. Біля однієї з давніх будівель машина зупинилася, і я вийшла на вулицю. Після ночі повітря все ще було холодним, і я, як і раніше, куталася в плед.

Ми з батьком зайшли в мечеть. Спочатку мені було незручно: єврейка за національністю (та до того ж дівчинка) в арабській мечеті. Проте, роздивившись, я зрозуміла, що навкруги повно людей, яких найменше чекаєш побачити в храмі, – військових: чоловіків і жінок. Погодьтеся, мечеть – незвичне місце для «людей у формі», завдяки чому я не почувала себе «не у своїй тарілці».

З батьком заговорив юнак. За виразом його обличчя я здогадалася, що йшлося про мене. Проте в той момент мене значно більше захоплювали величні стіни, зведені з білого і червоного мармуру і прикрашені золотими письментами, а також величезні арки, що вінчають чималих розмірів колони.

– Ти впевнена, що впорася? – краєм вуха почула я звернене до мене чийсь запитання.

– Мелхоло? Мелхоло, генерал чекає на твою відповідь.

Я перевела погляд на людину, що стояла переді мною. Очевидно, для того, щоб порівнятися зі мною, чоловік схилився на одне коліно. Голова його була гладко поголена, а одне око закривала туга темна пов'язка. Як виявилось, це був генерал Моше Даян, міністр оборони Ізраїлю!

Він знову звернувся до мене:

– Ти ж зовсім ще дитина. Упевнена, що тобі це під силу?

Генерал нагадав мені мого дідуса.

– Так точно, генерале! І я не боюся привидів! – промовила я.

З усіх боків пролунав сміх. Я відчула, як мої щокі покрилися густим рум'янцем. Проте генерал від душі сміявся разом з іншими. Поклавши мені руку на плече, він провів нас до входу в печеру.

Розмови припинилися. У тиші, що запанувала, усі напружено спостерігали за нами.

– У нас є хоробрий доброволець, – генерал Даян поплескав мене по плечу. – Кілька змії або скорпіонів для неї не перешкода! Я правий, Мелхоло? – випробовуючи, подивився він на мене.

Не цілком розуміючи, жартує він чи ні, я все ж ствердно кивнула. «А якщо там справді будуть змії і скорпіони?» – промайнула в голові думка. На той час ми були вже біля отвору діаметром не більше тридцяти сантиметрів, який і справді здавався крихітним.

Батько був поряд зі мною, поки генерал Даян пояснював, що саме я повинна зробити. Хтось обв'язував мою талію мотузкою, щоб по ній спустити мене вниз. Мені потрібно було спуститися, захопивши із собою ліхтар і запалену свічку. Якщо в печері не вистачає повітря, полум'я свічки почне гаснути і це буде сигналом того, що спуск необхідно призупинити. У випадку, якщо цих проблем не буде, мені слід було зробити декілька фотознімків того, що я побачу внизу. А також, подібно до справжнього археолога, здійснити деякі виміри.

Я почала протискуватися в отвір. Спершу ноги. Тут труднощів не виникло. Потім стегна і талія. Звиваючись усім тілом, я продовжувала просуватися всередину. На мить мені здалося, що мої плечі занадто широко і доведеться відмовитися від цієї ідеї. Проте ще одне зусилля – і ось, нарешті, вдалося! По спині знову пробіг холодок. І не дивно, адже я зависла над темною печерою, в яку ось уже декілька століть не ступала нога людини.

Я висіла в порожнечі і продовжувала погойдуватися на мотузці. Мені передали ліхтар і запалену свічку, після чого почали обережно спускати вниз. Благополучно приземлившись на купу грошових купюр і записок, я напружено вдивлялася у вогник свічки, намагаючись розрізнити щонайменші ознаки її згасання. На щастя, нічого такого я не помітила. Отже, можна дихати спокійно!

Вгорі ослабили мотузку, і я почала роздивлятися квадратне приміщення, в якому опинилася. На протилежній стіні виділялися три надгробні камені. Я направила на них потужний промінь ліхтаря. Середній з каменів – найбільший, був покритий арабськими письментами.

Відвівши погляд убик, я продовжувала досліджувати печеру. Кризь невеликий отвір в стіні я проникла у вузький коридор, що закінчився крутими східцями, котрі впиралися в склепіння печери. Повернувшись тим же шляхом назад, я подала сигнал, щоб мене піднімали на поверхню.

Вибравшись, я детально описала все, що бачила. Саме тут і почалася справжня робота. Того дня я спускалася в печеру не менше п'яти разів.

Досконально вимірявши підземну споруду, я накреслила її схему. Після чого сфотографувала кімнати, надгробні камені, коридор і східці. Потім на папері зробила ескіз усього побаченого, виміряла кроками відстань, детально описала кожну деталь. Увесь цей час мене не залишало почуття захоплення, обумовлене тим, що жоден, навіть найвидатніший учений, до мене тут не був.

Відтоді минули роки. Проте я досі пам'ятаю, як, будучи щупленькою дванадцятирічною дівчинкою, єдина на той момент змогла виконати те, що зробити було необхідно.

Цей випадок переконав мене в тому, що необов'язково бути найсильнішою чи найрозумнішою. З Божою допомогою я завжди зможу бути корисною. Кожного з нас Бог створив особливим.

Головне – бути готовою завжди використати ці Богом дані особливості для того, щоб служити іншим. Відтоді я намагаюся завжди дотримуватися цього правила.

Е. Хендрікс

ТВ-програма на червень (05.06 – 11.06)*

НЕДІЛЯ
5 червня

06:00 Інша сторона
06:40 Мозаїка батьківства
07:00 Біблія продовжує говорити
07:30 2Я – одне життя
08:20 Счастье вопреки всему
09:10 Так промовляє Біблія
09:40 По ту сторону поїска
10:00 Семеро с ложкой
10:30 Веселая школа здоровья
11:00 Малюваки
11:20 ЧП+
11:30 Вопрос служителю церкви
12:00 Богослужение в храме на Подоле
13:20 Музична скринька
14:00 ЛоМастер
14:20 В гостях у Добрячка
14:40 Чудесный магазин
15:10 Счастье вопреки всему (сурдопереклад)
16:10 Евангелие на карте паломников
16:30 Дорогами христианства
17:00 2Я – одне життя
17:50 5 хвилин для вічності
18:00 По ту сторону поїска
18:30 ...є Любов
19:00 ДЖЕМ
20:00 Диагноз: здоровье
20:30 Мозаїка батьківства
20:50 5 хвилин для вічності
21:00 Вісті надії
21:30 Свет надежды
22:10 Музична скринька
22:50 Мужчину и женщину. Сотворил их
23:10 Удивительные факты
00:00 Біблія, як вона є
00:30 Счастье вопреки всему

ПОНЕДІЛОК
6 червня

06:00 Я и мой характер
06:20 Дорогами христианства
07:00 Ранок надії
08:00 Сила Одного
08:30 Готовим вместе
08:50 Guten Morgen з Ганнеле Отчофські
09:00 Ранок надії
10:10 Удивительные факты
11:00 Ранок надії
12:00 Вопрос служителю церкви
12:20 Тора. Пророки. Писания
13:00 Свет надежды
13:30 Загадки древних рукописей
14:00 Чудесный магазин
14:30 Малюваки
14:50 Історії тітоньки Марії
15:00 Великие пророки Библии (сурдопереклад)
15:30 Евангелие на карте паломников (сурдопереклад)
16:00 ДЖЕМ
17:00 Біблія продовжує говорити

17:30 Истории вечной любви
18:50 5 хвилин для вічності
19:40 Под абажуром
20:00 Познаем истину
20:50 Вечірні історії
21:00 По ту сторону поїска
21:30 Вера. Человек. Судьба
22:00 В контексті
22:40 Так промовляє Біблія
23:10 Інша сторона
00:00 Біблія, як вона є
00:30 Богослужение в храме на Подоле

ВІВТОРОК
7 червня

06:00 ЧП+
06:10 Познаем истину
07:00 Ранок надії
08:00 Сила Одного
08:30 Готовим вместе
08:50 Guten Morgen з Ганнеле Отчофські
09:00 Ранок надії
10:00 Диагноз: здоровье
10:30 Мозаїка батьківства
11:00 Ранок надії
12:00 Вопрос служителю церкви
12:20 Тора. Пророки. Писания
12:50 Музична скринька
13:40 Так промовляє Біблія
14:00 Веселая школа здоровья
14:20 В гостях у Добрячка
14:40 ЛоМастер
15:00 Біблія продовжує говорити (сурдопереклад)
15:20 Вопрос служителю церкви (сурдопереклад)
15:40 Вісті надії
16:00 По ту сторону поїска
16:30 ЧП+
16:40 В контексті
17:30 Истории вечной любви
18:50 5 хвилин для вічності
19:00 Удивительные факты
20:00 Помолитесь за меня
20:50 Вечірні історії
21:00 Народ Библии: вчера, сегодня, завтра
21:40 Диагноз: здоровье
22:00 Счастье вопреки всему
22:40 Под абажуром
23:00 Помолитесь за меня
00:00 Біблія, як вона є
00:30 ДЖЕМ

СЕРЕДА
8 червня

06:00 Мужчину и женщину. Сотворил их
06:20 В контексті
07:00 Ранок надії
08:00 Сила Одного
08:30 Готовим вместе
08:50 Guten Morgen з Ганнеле Отчофські
09:00 Ранок надії
10:10 Помолитесь за меня
11:00 Ранок надії
12:00 Вопрос служителю церкви
12:20 Тора. Пророки.

Писания
12:50 ЧП+
13:00 ДЖЕМ
14:00 Малюваки
14:20 ЛоМастер
14:50 ЧП+
15:00 Мозаїка батьківства (сурдопереклад)
15:30 Інша сторона (сурдопереклад)
16:00 Помолитесь за меня
17:00 Свет надежды
17:30 Истории вечной любви
18:50 5 хвилин для вічності
19:00 Ангели надії
19:00 **Прямий ефір**
20:00 Біблія продовжує говорити
20:30 Вопрос служителю церкви
20:50 Вечірні історії
21:00 Мозаїка батьківства
21:30 Дорогами христианства
22:00 ДЖЕМ
23:00 Ангели надії
00:00 Біблія, як вона є
00:30 ...є Любов

ЧЕТВЕР
9 червня

05:45 Богослужение в храме на Подоле
07:00 Ранок надії
08:00 Сила Одного
08:30 Готовим вместе
08:50 Guten Morgen з Ганнеле Отчофські
09:00 Ранок надії
10:00 Ангели надії
11:00 Ранок надії
12:00 Вопрос служителю церкви
12:20 Тора. Пророки. Писания
12:50 Удивительные факты
13:40 Свет надежды
14:10 Чудесный магазин
14:40 ЛоМастер
15:00 Диагноз: здоровье (сурдопереклад)
15:20 Народ Библии: вчера, сегодня, завтра (сурдопереклад)
16:00 Познаем истину
16:40 Ангели надії
17:30 Истории вечной любви
18:50 5 хвилин для вічності
19:00 Вісті надії
19:30 По ту сторону поїска
20:00 Помолитесь за меня
20:50 Вечірні історії
21:00 На перехресті
21:10 2Я – одне життя
22:00 Інша сторона
22:45 ЧП+
23:00 Помолитесь за меня
00:00 Біблія, як вона є
00:30 Свет надежды

П'ЯТНИЦЯ
10 червня

06:00 Мозаїка батьківства
06:30 Біблія продовжує говорити
07:00 Ранок надії
08:00 Сила Одного

08:30 Готовим вместе
08:50 Guten Morgen з Ганнеле Отчофські
09:00 Ранок надії
10:00 Помолитесь за меня
11:00 Ранок надії
12:00 Вопрос служителю церкви
12:20 Тора. Пророки. Писания
12:50 Біблія, як вона є
13:00 2Я – одне життя
14:00 Веселая школа здоровья
14:20 ЛоМастер
14:40 В гостях у Добрячка
15:00 Познаем истину (сурдопереклад)
15:50 На перехресті
16:00 Помолитесь за меня
16:50 Евангелие на карте паломников
17:10 ДЖЕМ
18:00 Богослужения в Заокске
19:00 В контексті
19:30 Загадки древних рукописей
20:00 Счастливой субботы
20:50 Вечірні історії
21:00 Удивительные факты
22:00 Познаем истину
23:10 Счастливой субботы
00:00 Біблія, як вона є
00:30 Інша сторона

СУБОТА
11 червня

06:00 Вера. Человек. Судьба
06:30 ...є Любов
07:00 Счастливой субботы
08:00 Так промовляє Біблія
08:30 В контексті
09:10 Музична скринька
10:10 Познаем истину
11:00 Загадки древних рукописей
11:30 Богослужение в храме на Подоле
13:00 Біблія продовжує говорити
13:30 ...є Любов
14:00 ДЖЕМ
15:00 Богослужение в храме на Подоле (сурдопереклад)
16:15 Ангели надії
17:00 Удивительные факты
17:50 Народ Библии: вчера, сегодня, завтра
18:30 Інша сторона
19:10 Біблія, як вона є
19:20 Дорогами христианства
20:00 Так промовляє Біблія
20:40 Под абажуром
21:00 Евангелие на карте паломников
21:20 Счастье вопреки всему
22:10 Я и мой характер
22:40 Вісті надії
23:00 Біблія продовжує говорити
23:30 Свет надежды
00:00 Біблія, як вона є
00:30 Богослужение в Заокске

ПО ТУ
СТОРОНУ
ПОИСКА

ЧТ 19:30

Нова перспектива
світових подій

ДИВІТЬСЯ НАС

НА СУПУТНИКУ

SMART TV

В КАБ.МЕРЕЖАХ

НА МОБ.ДОДАТКАХ

ВАШОГО МІСТА

IOS, ANDROID

0 800 30 20 20

Безкоштовно по Україні

Молитовна підтримка
Розмова зі священнослужителем
Сімейна консультація
Питання, побажання
та пропозиції

Вивчайте Біблію разом із нами
on-line на сайті
bible.ua

HOPE.UA

contact@hope.ua
а/с 36, Київ - 71, 04071 Україна

[contact-hope](https://www.facebook.com/contact.hope)

*Можливі зміни. Актуальна програма на сайті hope.ua. Телеканал залишає за собою право внесення змін до телепрограми.

46 грн*

...є Любов. «Зона»

3 DVD

Юрій та Роман з дитинства прагнули свободи. Кожен по-своєму. Цей шлях привів їх до колонії. Але саме там вони усвідомили, що таке «свобода», і стали по-справжньому вільними ... Як? Про це у фільмі-трилогії «Зона».

Мова: українська, російська

23 грн*

«Східний янгол»

1 DVD

Якби нам розповіли про це рік тому, ми б не повірили ... Події на сході України спричинили трагічні наслідки. Документальний проект про страйшливі події на сході України очима очевидців.

Мова: російська

*пожертвування

Середа
22:00

ДЖЕМ

Жива музика, християнські пісні
та цікаві бесіди з виконавцями
прямо в студії.

Замовити диски Ви можете за телефонами гарячої лінії або за адресою: zakaz@hope.ua; а/с 36, Київ - 71, 04071 Україна

НАМ ПИШУТЬ

Велика вдячність Господові за Його милість і любов, Він завжди піклується про нас, Своїх дітей. З Ним надійно і легко. Дорогі читачі, хочеться розповісти про те, як любить нас Отець наш Небесний, про Його турботу і силу, що зцілює.

У мене була важка форма астми. Грошей на ліки не було, і під час важкого приступу, коли у мене вже перехоплювало дихання, з останніх сил я звернулася до Господа і вже через кілька хвилин я могла дихати. Я зрозуміла, що Господь мене не залишить. І ось диво! За 4 дні молитви, я повністю зцілилася. Слава Богу!

На вулиці літо. Період городів, пора ягід, соковитих фруктів і корисних овочів. Щороку я засаджую город 18 соток картоплею. По обидва боки розташовані сусідські городи, які теж засаджені картоплею. На тій площі 12 городів. Була сильна спека, сприятлива погода для розмноження колорадських жуків.

Здається, такої кількості комах ніколи не було: на кожному кущику по 30-40 жуків і безліч яєць на кожному листочку. Грошей у той період на отрутохімікати для обробки рослин не було. Молилася та вірила, що Господь мене не залишить і знайдеться вирішення проблеми спасіння врожаю. Настав ранок, о 7 годині я йшла на город полоти. Коли я підійшла до городу, то почула сильний шум. Спочатку я злякалася, не могла зрозуміти, що відбувається.

Тільки над моїм городом, від доріжки до доріжки – темна хмара птахів! Їх було дуже багато, це були шпаки, вони опускалися на картоплю, різко піднімалися вгору і відлітали. Птахи виносили жуків далеко за горб (город був у низині). Потім знову повертали. А деякі з них старанно обстежували кожен кущ. Коли я придивилася, то побачила, що шпаки обкльовували яйця жуків. Під кожен листочок заглядали. Це було дивовижне видовище! На відміну від сусідів, я не обробляла город. На жаль, на сусідських городах жуків було дуже багато. Шпаки два дні з 6 до 10 годин ранку працювали тільки на моєму городі. Коли я пройшла по городу, то не знайшла жодного жука – ні на рослині, ні на землі. А на листі знизу тільки жовтий слід залишився від яєць. Також я посадила розсаду баклажанів без обробки коренів і не обприскувала. І слава Господові, жуків теж не було. На сусідському городі жуки з'їли баклажани до кореня, хоч корені і були оброблені. Спостерігаючи за цим неймовірно злагодженим процесом, я розуміла, що це Боже керівництво, турбота Отця про мене. Я стояла і плакала, просто не могла знайти слів. Який Ти великий і близький до нас, Господи!

Інеса Щеткіна

ЧУДЕСА ВІДБУВАЮТЬСЯ І СЬОГОДНІ

Олександра Розщепій

Я жив так, як живуть зазвичай підлітки: гуляв з друзями до ранку, ходив на дискотеки, говорив нецензурні слова, вживав алкоголь і курив. Тоді це здавалося найвеселішим проведенням часу.

Так тривало зі старших класів школи аж до передостаннього курсу в університеті. Не знаю, де б я зараз міг опинитися, яким було б моє життя, якби своєчасно не обрав шлях, який веде до вічного життя з Ісусом.

Народився я в невеликому містечку Узин Білоцерківського району в сім'ї військових. Я виховувався не в християнській родині. У сім'ях військових Радянського Союзу, як правило, не було таких понять, як Бог, віра і т. п. Вважалося, що це все вигадки тих, кому немає чим зайнятися. Хоч мама ходила до церкви на Пасху чи інші свята, але це було просто традицією. А тому шанси на кардинальні зміни в нашому житті були невеликими. Але Господь творить чудеса і може доступатися до кожного з нас, якщо ми цього забажаємо.

У школі я був відмінником, але поведінка була поганою. Друзі, які не були моїми однокласниками, не вірили, що я так добре вчуся. Я завжди сидів на останній парті останнього ряду і ближче до дверей, щоб, коли пролунає дзвінок, першим вибігти з класу чи навіть посеред уроку, не звертаючи уваги на зауваження вчителя.

Гуманітарні науки були для мене нудними. Щоб не відвідувати їх, я вигадував різні причини. Казав, що мені терміново потрібно в лікарню. А на уроці англійської мови готувався до інших уроків.

Хіба можливо змінитися, якщо навіть не задумуєшся над тим, що робиш щось не так, поводишся негідно? І це ж тільки школа, а що далі? У компанії друзів було весело. Але за тими веселощами і розвагами крилося неминуче падіння. Але щоб зрозуміти це, мені потрібен був час.

Після закінчення школи я поїхав до Києва і вступив до Національного транспортного університету. Там утворилася своя компанія. На першому курсі було так, що іноді на хліб грошей не вистачало, а от на пляшку чогось міцного завжди знаходилося. Так минали дні. Студентські роки стали ще «веселішими», ніж шкільні. З навчанням особливих проблем не було.

Як же мені вдалося, запитаєте ви, у такому бурхливому житті познайомитися з Біблією та її Автором? Я не з тих, до кого прийшло миттєве прозріння. Мій шлях був довгим. Я то читав, то забував, то переставав думати, аналізував і знову забував. Усе почалося з моєї мами. Вістка у наш дім прийшла саме через неї.

Одного разу якісь люди ходили вулицею й роздавали газети. Мама звернула увагу на те, що до всіх заходять, а наш дім обминули. А по нашому подвір'ю в той час бігала німецька вівчарка, тому люди злякалися. Мамі стало прикро, що до нас не зайшли, вона визирнула, поцікавившись, що жінки роздають. Потім запросила їх на чай. Їй стало дуже цікаво, і вона почала вивчати уроки на основі Біблії (це були ще ті часи, коли я ходив до школи). І щоразу після таких зустрічей під враженням від почутого мама в першу чергу ділилася зі мною, іноді з сестрою, бо татові було нецікаво.

Спочатку слухати й сприймати інформацію зовсім не хотілося, але в глибині душі почуте мене торкнулося. Особливо цікавим був точний опис кінця світу і як все буде в майбутньому. Усе, що мама розповідала, я запам'ятовував, відкладаючи в пам'яті, хоч якіхось дій з мого боку не було.

Один з перших переломних моментів у моєму житті стався вже на другому курсі. Я сильно захворів: температура була сорок. Протягом тижня мені тричі викликали машину швидкої допомоги, і лише після останнього приїзду вирішили забрати в лікарню. Це був вечір п'ятниці, а в понеділок мене перевели до реанімації, в інфекційне відділення. Нікого не впускали, заходили до мене тільки лікарі, приносили їжу і часто робили уколи, не кажучи, який діагноз.

Трохи пізніше, подивившись знімок, повідомили: або рак легенів, або туберкульоз. Шансів на те, що буду жити, не більше 30 відсотків. Почута інформація змусила молитися не тільки маму, а навіть батька, бо не було на кого надіятися, окрім Бога. Як виявилось потім, у мене було важке й небезпечне захворювання – гостра пневмонія, або крупозне запалення легенів.

Лежиш під капельницею, дивишся у вікно, а там везуть дівчину на каталці чи 20-річного хлопця, які померли від СНІДу. Стало страшно. До цього я встиг прочитати Новий Завіт і тому багато чого знав, але не сприймав.

Після хвороби почав більше замислюватися про сенс життя, вже ніколи не брав цигарки до рук. Трохи пізніше познайомився з дівчиною, з нею разом ми почали ходити до церкви, хоч і нерегулярно. На жаль, одразу не вдалося залишити всі свої звички, але я намагався.

Це були важкі часи. До цього на всі масові заходи запрошував саме я, але тепер все змінилося. Я перестав пити, курити, вживати нецензурні слова. Друзі помічали зміни, дивувалися, почали недолюбувати. Було дуже неприємно, всередині кипіло, але

Господь давав мудрості, і я змирився. Особисто для себе вирішив остаточно: «Не повернуся до старого життя».

Якось друзі з гуртожитку потрапили в страшну автомобільну аварію. Усі п'ятеро були в стані алкогольного сп'яніння. Люди викликали машину швидкої допомоги. І коли приїхали лікарі, то здивувалися, що всі залишилися живими. Повернувшись до гуртожитку, хлопці плакали, бо розуміли, що їх могло вже не бути серед живих. І я плавав. Вони на якийсь час начебто і задумалися, до чого може призвести такий спосіб життя, але вистачило не надовго, і друзі знову повернулися до звичного. Я ж із цього випадку зробив свої висновки.

На п'ятому курсі я пішов працювати, аби менше дивитися на все, що відбувалося в гуртожитку. Усі друзі намагалися відмовити мене, не розуміючи, для чого це мені. Але в мене вже були свої цілі, я чітко знав, чого хочу. Неодноразово я намагався їм пояснити, що вони пропивають гроші, а коли закінчать інститут, будуть просити у батьків. Дехто саме на це й розраховував, та не всі батьки мають змогу допомогти фінансово.

Через декілька років я зустрівся з товаришем, з яким жив у гуртожитку, і він сказав, що з усіх я досяг найбільшого. Після всього пережитого, чесно кажучи, було приємно почути такі слова.

Запам'яталося, як батько одного разу почав дорікати, що я приїжджаю і в суботу нічого не роблю, лежу на дивані, читаю. Він казав, що я не знайду роботу і ніякій дівчині не буду потрібен через свої релігійні погляди. Батько називав мене слабаком і казав, що всі будуть відвертатися від мене. Але все те, що говорив тато, не збулося. Завдяки Богів я зустрів дівчину, яка стала моєю дружиною. Роботу також знайшов. І сталося так, що, на відміну від дітей батькових друзів, які часто зверталися за фінансовою допомогою, я сам міг надати її батькам і ніколи не просив у них грошей.

До тата неодноразово підходили люди, щоб запитати, чому він дозволяє мені ходити до церкви. Та пізніше вони почали змінювати думку і казати, що навіть заздять, тому що він може не турбуватися про те, де я і чим займаюся. Батько почав пишатися мною. І потім, коли хтось зі знайомих починав дорікати, то він відповідав, що поганого в моїй вірі та Церкві нічого не бачить.

Незабаром ми з моєю дівчиною в один день прийняли хрещення. А через півроку уклала заповіт з Господом і мама. Батько ж до останнього відмовлявся вірити. Він тяжко захворів, у нього виявили рак. Лежав удома в безнадійному стані, лікарі були безсилі. І навіть у такій ситуації батько все одно не хотів приймати Христа, але Господь вів його Своїм шляхом. Укотре ми приїхали із сім'єю провідати тата. Прийшла жінка з церкви, яка також хворіла на рак. Тато не дуже хотів з нею спілкуватися, але на цей раз жінка заговорила більш рішуче, ніж раніше: «Ти вмираєш, який сенс опиратися, не вірити, а якщо це єдиний шанс побачити ще раз близьких, жінку, дітей? Чому не використати його?» – сказала вона. Але батько продовжував стверджувати, що воскресіння не може бути правдою. А жінка йому у відповідь: «Трава восени в'яне, гниє, її топчуть ногами, а потім приходять весна, і вона знову проростає. Якщо Бог може таке робити з травою, то з людиною тим паче». Ці слова вразили його.

Я сказав батькові: усе, що йому потрібно зробити, – це визнати Ісуса своїм Господом. Потім ми помолилися. Пізніше він заснув і проспав шість годин, хоч до цього безсоння мучило його кілька місяців. Батько прокинувся і помер. За шість годин до смерті він прийняв Христа. Я був там, бачив усе на власні очі й тому вірю, що ми з ним зустрінемося, бо він справді повірив.

Що ж стосується моєї сестри, то вона, на жаль, ще не віруючою, але робить певні кроки, і її чоловік також. Я впевнений, що в кожного свій шлях і всьому свій час. Ми дружимо сім'ями, і нам подобається проводити час разом.

Я усвідомлюю, що саме Бог звільнив мене від колишнього життя. Знаю не з чуток, що більшість тих, з ким я дружив і гуляв раніше, зовсім не змінилися. Зараз мені 31 рік, і я маю все, що потрібно для щастя: чудову родину (дружину та двоє дітей), дім, роботу, а найголовніше – сенс життя. Я знайшов Господа й маю надію на вічність.

ЯК ШВИДКО СПРАВИТИСЯ ЗІ СПРАВАМИ

Незабаром відпускний період, а справ ще багато: особисті і по роботі, великі й маленькі, термінові і неважливі. Хочете жити на повну потужність, але вам не вдається? Занадто зайняті? Пропонуємо розглянути ефективну систему управління завданнями, яка дозволить нічого не забувати, не нервувати через поточні справи, а також звільнити час для себе.

Щоб зберігати спокій, ясний розум і контроль над ситуацією, вчіться ефективно справлятися з багатьма справами – у кожного з нас десятки, якщо не сотні обов'язків, які іноді просто заважають жити і насолоджуватися моментом. Марк ван Дорен, популярний американський письменник, говорив, що найщасливіші люди – ті, хто може цілком і повністю зосередитися на одному моменті. Ці слова підтверджують нові дослідження про те, що мультизадачність – міф. Саме тому в ХХІ столітті так важливо вміти справлятися зі справами, не піддаючи себе стресу і не занурюючись в безодню нескінченних «я повинен». Ось поради з книг, які допоможуть вам опанувати навички впорядкування своїх справ. Не лякайтеся гучної назви «система» – насправді вирішення кожного питання займатиме 1-2 хвилини.

ЗАВЕДІТЬ КОШИК "ВХІДНІ"

Життя під контролем – ось основна мета. Чи стосується справа кухні чи робочих обов'язків, зберігати ясну голову серед хаосу завжди добре. Для цього потрібно розібратися з нескінченними потоками інформації, які поступають ззовні. Пропущений електронний лист, невиконана обіцянка і неприйняте рішення можуть обернутися катастрофою. Тут і знадобиться таємничий кошик "Вхідні". Що ж це таке? Це місце, де зберігаються записи про всі ваші зобов'язання. Коли ви намагаєтесь тримати все в голові, багато що забувається. Ефективного результату не буде.

Перестаньте звертати увагу на все підряд – звільніть свій мозок від цього завдання. Усю інформацію збирайте в символічний кошик, де вона зберігатиметься, доки у вас не знайдеться хвилинка для вирішення, як вчинити з тим або іншим завданням (і чи братися за нього взагалі). Як виглядає кошик "Вхідних"? Це може бути блокнот або щоденник, папка для паперів або набір стікерів, онлайн-планувальники або календар в смартфоні. Туди ви поміщатимете абсолютно всі незавершені справи і завдання, які зараз виконуються. Будь-які справи, щодо яких у вас виникають думки «я зобов'язаний», відправляйте в кошик "Вхідних".

ВІДКЛАДІТЬ УБІК ЗАЙВЕ

У ваш кошик не повинно потрапляти все підряд. Кожна справа повинна проходити фільтр «А чи справді в цьому є необхідність?». Своє життя дуже легко завалити мотлохом з обов'язків, якщо хапатися за кожне завдання або ідею. Щоб не почувати себе, як вичавлений лимон, потрібно дотримуватися балансу, чинить так: один обов'язок у графік додаєте, інший викидаєте. Інакше ви занадто швидко загрузнете в тисячі дрібниць. Щоразу, коли з'являється щось нове, спочатку подумайте: чи варто за це братися. Пам'ятайте: кожна нова справа повинна або приносити більше користі, або подобатися вам більше, ніж щось із вже наявних зобов'язань. І це стосується не лише роботи чи побутових справ, але і хобі, і розваг.

СОРТУЙТЕ ЗАВДАННЯ

Як тільки ви дізнаєтесь про нову справу, лист або у вас виникає ідея, починається етап обробки. Ви повинні відповісти на два запитання:

- Що це? Не дивуйтеся. Насправді у людей на столі утворюються гори паперів, тому що вони не витратили п'ять секунд на з'ясування суті. Наприклад, надійшов лист з бухгалтерії. За звичкою ви відкладаєте його на потім. Тут потрібно діяти по-іншому: швидко аналізуйте це нове «щось» – потрібно зрозуміти, що ж перед вами.

- Чи потребує це дій? Тут дві відповіді: «ні» або «так». Кожна з них передбачає варіанти розвитку ситуації.

Якщо відповідь «ні», тоді справа або потрапляє в "сміття", або ставиться нагадування в календарі (наприклад, зробити через 1 тиждень), або переміщається в архів (це довідкові матеріали, які вам можуть колись знадобитися).

Якщо відповідь «так», ви записуєте: а) який результат очікується (текст доповіді на конференції, подарунок до дня народження мами, відремонтований кран); б) яка дія наступна (знайти в Інтернеті статті на тему виступу, вибрати подарунок в Інтернет-магазині, зателефонувати другу і дізнатися телефон сантехніка). Обов'язково поставте «нагадування» в смартфоні.

ВИБИРАЙТЕ МАЙБУТНЮ ДІЮ

Отже, у вашому кошику "Вхідних" – лише актуальні завдання, кожне з яких вимагає від вас якихось рішень. Що ж, настав час вирішувати. Будь-яку дію можна виконати, делегувати або відкласти. Більше ніяких варіантів.

Якщо справа займає менше двох хвилин (відповісти на лист, зателефонувати комусь), просто виконуємо її.

Якщо завдання можна доручити людині, яка впорається краще за вас, значить, це і робимо (тим самим переводячи завдання в категорію «справи двох хвилин» – потрібно тільки зателефонувати чи надіслати електронний лист).

А якщо справа займає більше двох хвилин і виконувати її належить особисто вам, тоді вирішіть, коли саме за неї візьметься, і поставте собі нагадування.

РЕГУЛЯРНО ОЧИЩАЙТЕ КОШИК ЗА ПРИНЦИПОМ «ЧАС» – «КОРИСТЬ»

Візьміть за звичку раз на тиждень переглядати всю зібрану інформацію. Інакше система впорядкування справ дуже скоро перетвориться на хаос. Навпроти кожного завдання робіть позначку: або що конкретно і коли треба зробити, або на який час відкласти.

Розглядайте справу і з точки зору користі. Кожне нове завдання має бути для вас корисним. А якщо в якийсь момент ви перестаете відчувати переваги виконання завдання (особливо це стосується регулярних справ, соціальних ролей і обов'язків), шукайте способів від неї звільнитися. Це допомагає рухатися далі, рости в професійному і особистому плані. Щотижневий огляд – ключ до успіху, не забувайте про це.

Зробіть метод вільного кошика «Вхідних» способом життя, і побачите, як ситуація налагоджується. Цей метод можна вільно використати і в побуті, щодо повсякденних завдань, і в роботі, і навіть у стосунках. Користь буде максимальною!

НЕ ХТО ІНШИЙ, ЯК АНГЕЛ

Ця історія трапилася на початку грудня 2013 року, коли на вулиці з'явилася перша ожеледиця. Була субота, і в нас була запланована поїздка на служіння до іншого міста, приблизно за 50км від нашого будинку.

Ми, як завжди, помолилися й поїхали. Тато був за кермом, а мама, відкривши ноутбук та увімкнувши фонограму, почала повторювати пісню. Настрій був суботній, і ніби нічого не відбувалося біди. Через деякий час, як потім розповіла мама, вона чітко почула внутрішній голос (голос Святого Духа): «Закрий ноутбук». Не чинивши опору, закрила комп'ютер. Та одразу після цього тато раптом втратив керування. Нашу машину розвернуло й боком понесло в кювет...

Кювет був досить глибоким, наша машина почала перевертатися. Усе це відбувалося дуже швидко. Мама тільки встигла вигукнути коротку молитву: «Господи, допоможи!», а тато крикнув нам: «Тримайтеся!». Ми із сестрою гралася на сидінні позаду й не були пристебнуті пасками безпеки. Господь підказав мені, як реагувати: я одразу ж обійняв свою молодшу сестричку, завдяки чому вона навіть не зрозуміла, що сталося. Хоч сам я отримав легкий струс мозку, але сестру врятував!

Машина перевернулася на дах. Проте через те, що батьки були пристебнуті пасками безпеки, вони просто повисли донизу головою (не враховуючи дрібних порізів у тата), а ми із сестрою, обійнявшись, лежали на стелі машини.

Батьки в перевернутому стані дивилися крізь розбите скло на дорогу. Я виліз через розбите вікно, дістав сестру, а потім почав допомагати батькам.

Ми не могли повірити, що всі ми живі та неушкоджені. Проте Бог виявив Свою милість до нас. Невдовзі на дорозі з'явилося декілька вантажних автомобілів далекого рейсу, вони зупинилися, і водії почали допомагати.

Маму та нас із сестрою одразу забрали до кабіни, оскільки на вулиці було дуже холодно. А тато разом з водіями спробували перевернути машину на колеса. До нас на допомогу приїхав татів брат. А водії якось швидко зникли. І тоді я сказав: «А це були ангели!»

А передісторія була такою: упродовж останніх декількох тижнів ми з мамою читали книгу «Не хто інший, як ангел». І я, захоплений цими історіями, часто запитував: «Чому інші люди бачили ангелів, а я ні? Я теж хочу побачити ангелів!» Це й була відповідь на моє прохання. А коли мама поцікавилася: «Чому ти вирішив, що це були ангели?» – я відповів: «Вони з'явилися швидко й непомітно і так само швидко й непомітно зникли після допомоги. Мамо, це точно були ангели!»

Нас відвезли додому, і ми всією родиною стали на коліна, щоб прославити Того, Хто дивовижним чином нас врятував!

Марк Вертило

МЫ С СЕСТРОЙ МОЕЙ ВДВОЕМ

Мы с сестрой моей вдвоем
Строим в детской водоем.
Взяли мамин синий таз,
Принесем воды сейчас.

Мы водичку посолили –
Стало море высший класс,
Мой кораблик потопили,
И теперь я – водолаз.

Вот и мамочка вернулась,
В дом продукты принесла.
Нам устало улыбнулась
И сказала: «Вот дела...»

Полчаса всего шалили –
Всюду мокрые следы,
Даже коврик намочили,
А под ним полно воды.

Дружно пол мы вытирали,
Стали коврик выжимать.
И друг другу обещали
Мамочку не огорчать!

Мы Христу в своей молитве
Дали слово перед сном,
Что теперь морские битвы –
Только в луже, за углом.

Валентина Гула

Пусть ваш дом будет полон света,
Даже если темно вокруг.
Пусть зимою иль жарким летом
В доме будет тепло и уют.
Пусть всегда теплотой встречает
Всех, кто ступит на ваш порог.
Пусть о доме вашем узнают:
Это дом, где царит добро.
Дом, живущий любовью и лаской,
Никогда не бывает пуст.
Пожеланье не станет сказкой,
Если в доме живет Иисус!

Одного ранку я прокинувся
від того, що у мене болів живіт.
Я розбудив батьків і сказав їм про це.

Мама дала мені ліки, але вони не подіяли. Тато набрав номер служби швидкої допомоги, проте там попросили зателефонувати через годину, бо ще минуло мало часу після прийняття ліків. Але краще мені не ставало, а біль посилювався, і я вже не міг терпіти.

Я звернувся до Бога в молитві про допомогу. Поступово біль почав стихати, а потім і зовсім зник. Так Бог відповів на мою молитву. Потреби телефонувати лікарям не було, адже Господь зміцнив мене. Я дуже дякую Йому за це.

Єлізар Кузьменко

МОЛОДШИЙ ШКІЛЬНИЙ ВІК

Дитина пішла в школу! Батьки навчили її найголовнішому: як адаптуватися в колі нових друзів, як робити правильний вибір, як вирішувати проблеми. Якщо дитину не навчити цього, вона переживає стрес за стресом і першого ж тижня, прийшовши додому, заявляє з порога: «Більше я до школи не піду!» Це перше негативне враження може залишитися на роки навчання і призвести до сумних наслідків – хлопчик або дівчинка можуть стати ізгойями в класі. Над ними починають знущатися, сміятися, принижувати і навіть б'ють. Чому ж спокійна й неконфліктна дитина стає об'єктом знущань? Зазвичай знаходимо причину в рідній домівці: там не буває дітей, сама дитина ні з ким не дружить, увесь час проводить з мамою або з татом. Батьки задоволені, а наслідки проявляються, коли дитина опиняється в групі дітей, з якими близько не знайома. З раннього дитинства варто показати своїм дітям, як спілкуватися з незнайомими, у колі людей, які приходять у гості у ваш дім. Цей приклад буде для них моделлю в майбутньому житті.

Я пам'ятаю своє здивування, коли ми були в гостях в одній сім'ї. Усі чудово спілкувалися, співали, розповідали історії з життя. У них був маленький чотирирічний син. Хлопчик був з нами, але потім пішов, і ніхто не звернув на це уваги. Через деякий час з'явився гостинний маленький господар з підносом у руках, а на підносі в маленьких чашках коктейль, який він сам зробив для гостей. Його очі світилися від щастя: він зробив приємне всім!

Виріс хлопчик у великому дружному колективі, став помічником і порадиником, хорошим приятелем, до того ж мав незліченну кількість друзів. Показуйте своїм дітям приклад! Будьте гостинними й радісними у ваших домівках!

МОТИВАЦІЯ

Велике значення для успішного навчання має мотивація. Якщо її немає, то ніщо не може змусити дитину вчитися. Найчастіше батьки скаржаться, що діти після 8-9 років не хочуть ходити до музичної школи. І з віком ці скарги не зменшуються, а збільшуються. Причинами такої нелюбові до музики може бути невміння дитини цілеспрямовано досягати результату. Це трапляється найчастіше у дітей-сангвініків, рухливих, веселих оптимістів. Їм усе вдається без особливих зусиль, запам'ятовують швидко. Якщо зустрічаються труднощі, вони не губляться, а просто переступають і йдуть далі. З п'яти-шести років необхідно на маленьких домашніх прикладах показувати дитині, як долати труднощі, досягати результату. Підтримуйте її зусилля подолати труднощі, зауважуйте її старання та хваліть.

Дитина не бачить сенсу в цих заняттях або не відчуває зацікавленості. Відсутність мотивації стосується й

інших предметів. Мені часто хлопчики й дівчатка говорили: «А навіщо мені ця алгебра (хімія, історія, біологія)?» Ніхто не може перекопати, що це їм потрібно? Отже, й учити цей предмет не обов'язково.

Мотивація – це найсильніший стимулятор для зацікавленості, посидючості, позитивних емоцій у навчанні. Якщо ваша дитина не хоче навчатися, знайдіть стимул, сильну мотивацію, переконайте її – і тоді вона долатиме труднощі, якими б вони не були.

Якось я консультувала жінку, у якої була восьмирічна донька. Ніякими методами мама не могла змусити її навчатися. Вона привела дівчинку для особистого консультування, тому що вважала, що з її психікою не все гаразд. Я намагалася з нею говорити, але особливого інтересу в неї не було. Раптом дівчинка помітила на полиці красиву ляльку. У неї спалахнули очі, вона дбайливо узяла її в руки й не зводила з неї очей. «Ось вона – мотивація!» – подумала я. Хоч, на мій погляд, це не могло бути мотивацією для восьмирічної дівчинки. Я сказала, що подарую їй цю ляльку, коли вона добре закінчить школу. Дівчинка з радістю погодилася. Домовилися з мамою, що вона нагадуватиме їй про майбутній подарунок. Я була здивована, що це може спрацювати: дівчинка і через 3-4 роки намагається добре вчитися, їй навіть сподобалося навчатися. Вона поки не забула про ляльку, але ця сильна для неї мотивація допомогла їй полюбити сам навчальний процес.

ІНТЕЛЕКТ

З раннього дитинства і до 7-8 років діти активно розвиваються інтелектуально. Їхній розвиток залежить від зацікавленості батьків та інформованості про те, що необхідно зробити для їхніх дітей. Разом потрібно вигадувати, співати, розповідати, придумувати ігри, читати, робити сюрпризи і т. д. У таких сім'ях немає проблем з комп'ютерною або ігровою залежністю. Часто батьки просять психологів допомогти їм вирішити проблему комп'ютерної та ігрової залежності дітей. Але всім потрібно пам'ятати, що гармонія в сім'ї, приємне спілкування можуть попередити це велике зло.

У цей період дитинства батькам необхідно вести бесіди про сім'ю, про права й обов'язки кожного її члена, про взаємодопомогу, про співчуття маленьким або людям похилого віку. Дівчатка і хлопчики повинні знати найпотаємніші теми про інтимні стосунки. Батько і мати мають бути готові розповісти їм про це. Не чекайте, дорогі батьки, коли на вулиці вашим дітям нададуть спотворену інформацію. Нехай ваші діти будуть джерелом чистої інформації для інших дітей. Не соромтеся говорити з ними про те, як Бог створив першу сімейну пару і які стосунки стали для них великим благословенням. Особливо необхідно їм розповісти, як диявол спотворив стосунки між чоловіком і жінкою, яким прокляттям сьогодні є такі стосунки,

скільки горя принесли неправильно застосовані способи спілкування: близькість, поцілунки й обійми. До десяти років діти повинні знати про права й обов'язки всіх членів сім'ї.

ВПЛИВ БАТЬКА

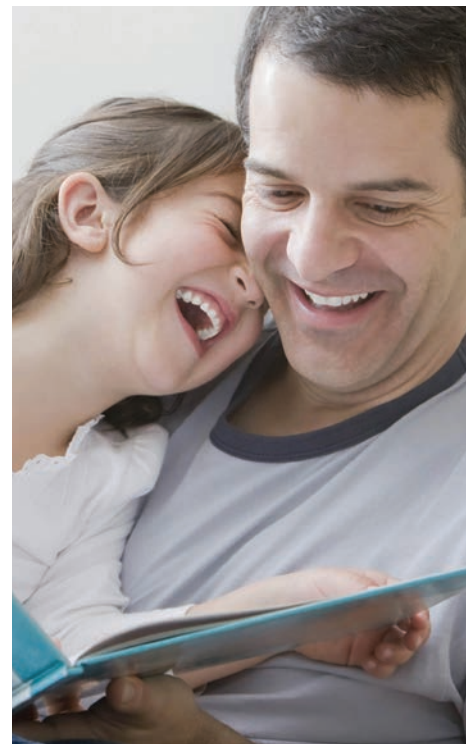
Вплив батька в цьому віці важко переоцінити. Особливо хлопчики з п'яти років намагаються копіювати чоловічу поведінку – допомогти по господарству, захистити сестричку, зробити подарунок мамі й іншим жінкам у домі. А скільки чоловіків чинять саме так? Скільки з них показують приклад справжньої чоловічої поведінки своїм синам?

Ось звідки в нас з'являються дорослі 30-40-річні синочки, що не бажать працювати, не можуть прогудувати себе та свою сім'ю. Вони створюють свої сім'ї заради задоволення, а відповідальність за них

покладають на батьків і їхні фінанси. Це сьогодні сумний факт. Хлопчики віддані на піклування та виховання жінкам. З раннього дитинства, якщо тато дуже зайнятий, хлопчик перебуває під опікою мами, бабусі, старших сестер, тіток. У дитячому садку та школі більшість учителів – жінки. І ось хлопцеві вже 17-18 років. А де ж модель чоловічої поведінки? Будується ця модель не просто на присутності тата в сім'ї або на його прогулянках із сином, а на ставленні тата до мами. Він повинен на власні очі побачити, як вирішуються конфліктні ситуації, як проявляється любов і співчуття, як допомагають одне одному батьки, як вони люблять одне одного. Одну маленьку дівчинку запитали, як тато називає маму. Вона обурено подивилася на того, хто запитав, і сказала: «Він її не називає, він її любить!»

Дівчинці у цей період розвитку надзвичайно важливо слухати батька, його поради, його думку з приводу того, як вона одягається, як виглядає, хто їй подобається, хто не подобається. Якщо батько правильно і з любов'ю ставиться до доньки, у неї сформується модель поведінки майбутнього чоловіка – він обов'язково має бути схожий на тата. До 10 років ця модель діє підсвідомо, а з 12-13 років починається свідомий вибір. Ось чому дівчатка, у яких немає тата або його ставлення не відповідає їхнім потребам психіки, до 13 років починають шукати можливість заповнення порожнечі взаємостосунків з батьком. Вони шукають ту міцну руку, яка могла б їх захистити, але знаходять, на жаль, зовсім інше.

Приділяйте увагу своїм дітям, дорогі батьки, щоб вони мали великий запас любові у своїх серцях і дарували її іншим людям.

Вишня втамовує голод і очищає кров.

Склад на 100 г сирого продукту:

Калорійність	72,0 ккал = 300 кДж
Білок	1,20 г
Вуглеводи	14,3 г
Клітковина	2,30 г
Вітамін А	21,0 мкг РЕ
Вітамін В ₁	0,050 мг
Вітамін В ₂	0,060 мг
Ніацин	0,400 мг НЕ
Вітамін В ₆	0,036 мг
Фолієва кислота	4,20 мкг
Вітамін В ₁₂	–
Вітамін С	7,00 мг
Вітамін Е	0,130 мг альфа-ТЕ
Кальцій	15,0 мг
Фосфор	19,0 мг
Магній	11,0 мг
Залізо	0,390 мг
Калій	224 мг
Цинк	0,060 мг
Жири, всього	0,960 г
Насичені жири	0,216 г
Холестерин	–
Натрій	2,00 мг

Лікування вишнею упродовж 1-2 днів на тиждень дозволяє знизити вагу, одночасно очищаючи організм і кров. Некапливість, з якою їдять вишню, частково пояснює її дію, що насичує.

Вишня традиційно вважалася солодкою і смачною ягодою, що не має особливої поживної та дієтичної цінності.

Проте сьогодні відомо: вишня містить усі поживні речовини в невеликій кількості (за винятком В12). З цукрів в її складі особливо важлива фруктоза, що робить вишню цінним продуктом для діабетиків.

Вишня містить у невеликій кількості вітаміни А, В, С, Е, а також усі мінерали і мікроелементи: кальцій, фосфор, магній, залізо, натрій, калій (переважає серед інших), цинк, мідь і марганець.

Окрім цього, вишня також містить невелику кількість фітохімічних компонентів:

- органічні кислоти: яблучну, бурштинову і лимонну кислоти, що стимулюють роботу травних залоз, а також очищає кров;

- розчинні рослинні волокна, основну частину яких складає пектин. Сто грамів вишні забезпечують 10 % рекомендованої денної норми клітковини. Це пояснює їхній м'який послаблюючий і гіполіпідемічний (знижує рівень холестерину) ефект;

- флавоноїди, що обумовлюють сечогінну, антиоксидантну і протипухлинну властивості вишні;

- саліцилова кислота, натуральний попередник аспірину, діє як протизапальний і протиревматичний засіб. Її не багато у вишні (2мг на 1 кг), але достатньо, щоб отримати потрібний ефект. Вишня особливо корисна в наступних випадках:

Ожиріння. Той факт, що вишню їдять по одній, робить її ефективною при лікуванні ожиріння.

Щоб отримати 360 калорій з тістечка, потрібно зробити лише декілька укусів. Щоб отримати таку ж кількість калорій з вишні, потрібно з'їсти півкілограма. Це може зайняти 15 хвилин і в результаті виникне значно більше почуття насичення, ніж після з'їдених солодощів. Сечогінний і очищувальний ефект вишні і практично цілковиту відсутність в її складі натрію

і жирів посилюють її дію зі зниження ваги.

Діабет. Діабетики дуже добре переносять вишню в помірних дозах, оскільки половину її цукрів складає фруктоза.

Лікування вишнею, як і іншими фруктами, не рекомендоване діабетикам, окрім випадку, коли лікування проводиться під професійним наглядом.

Очищувальне лікування. На думку доктора Валнета, видатного французького фітотерапевта, лікування вишнею упродовж 1-2 днів є чудовим засобом очищення організму в цілому, полегшуючи виведення продуктів обміну речовин і токсинів.

Хронічні захворювання. Вживання вишні у великій кількості, особливо у рамках тижневого курсу лікування, рекомендується при всіх видах хронічних захворювань, таких як артрит, подагра, хронічний ревматизм, артеріосклероз, хронічні запори, аутоінтоксикація внаслідок неправильної дієти, хронічна гепатопатія, серцева недостатність, реабілітація після інфекційного захворювання.

ПРИГОТУВАННЯ І ВЖИВАННЯ

У свіжому вигляді вишню слід їсти по одній, добре пережовуючи. Лікування вишнею: з лікувальною метою з'їдають півкілограма стиглої вишні як єдину страву 3-4 рази на день упродовж двох або трьох днів. Люди з чутливим шлунком можуть зварити вишню перед вживанням. Для сильнішого ефекту можна випивати декілька чашок чаю, приготовленого шляхом варіння 50 г живців вишні в літрі води упродовж 5 хвилин. У складі інших страв: вишня прекрасно підходить для багатьох фруктових пирогів, джемів і компотів.

ЗАПАСАЄМОСЯ МЕДОМ УЛІТКУ

Медики вважають мед ліками від більшості недуг.

Мед – повноцінний суперпродукт. Він запобігає розвитку раку і хвороби серця. Секрет його користі – у великій концентрації флавоноїдів, антиоксидантів. А ще мед знижує ризик виразки й інших хвороб шлунково-кишкового тракту, зокрема бактерійного гастроентериту.

Протигрибковий і антибактеріальний ефект теж є в арсеналі меду за рахунок наявності ферменту, пов'язаного з виробленням перекису водню. Також мед сприяє відновленню і регенерації тканин при ранах і опіках. А ще мед покращує показники спортсменів.

Ще древні олімпійці використовували мед і висушені фігі як енергетичну суміш. Мед зменшує час регенерації після навантажень і відновлює рівень глікогену.

Нічний кашель і подразнення горла, як показав експеримент за участю 110 дітей, зменшують свою інтенсивність після лише однієї дози гречаного меду. Він виявився таким же ефективним, як і одна доза декстрометорфана. Хоч мед солодкий і містить прості цукри, він позитивно впливає на рівень цукру в крові. Деякі типи меду навіть мають низький глікемічний індекс.

Проте іноді в меді можна знайти корисні бактерії (до 6 типів лактобактерій і 4 типи біфідобактерій).

Отже, мед – ідеальний пробіотик. А при місцевому застосуванні мед покращує стан шкіри.

ЗДОРОВА УСМІШКА

ПРАВИЛЬНЕ ВЖИВАННЯ СОЛОДОЩІВ

Найбільш негативний вплив на зуби справляють легкозасвоювані вуглеводи: глюкоза та сахароза. Особливо у великих кількостях вони містяться в солодощах та кондитерських виробах.

Бактерії порожнини рота дуже легко перетворюють ці речовини на кислоти, які згодом пошкоджують зуби. І чим довше вуглеводи перебувають у роті, тим більше кислот виробляють бактерії.

Тому для зменшення негативного впливу солодощів на зуби потрібно скоротити час перебування солодкої їжі в роті. Солодощі краще вживати за

один прийом, не розтягуючи споживання на довгий час.

Варто зауважити, що залишки солодкої їжі довго знаходяться в роті. Навіть невелика кількість водного розчину цукру залишається в порожнині рота до 15 хвилин, а залишки хліба, цукерок, кондитерських виробів знаходяться в роті більше години після вживання.

Ось перелік простих та ефективних рекомендацій щодо правильного вживання вуглеводів:

- Не завершуйте прийом їжі солодощами.

Після солодкого рекомендується прополоскати або почистити зуби, можна також з'їсти якийсь твердий продукт, що очистить зуби від залишків вуглеводів (яблуко, моркву, інші тверді овочі та фрукти).

- Не утримуйте солодку їжу тривалий час у роті.

Солодкі напої випивайте максимально швидко. Особливо довго в ротовій порожнині знаходяться льодяники та карамельки, тому їх варто взагалі виключити з раціону.

- Не їжте солодкого на ніч.

- Зменшіть загальну кількість і частоту вживання солодкого.

Науковці дослідили, що людина без шкоди для здоров'я може з'їсти не більше 30 г цукру на добу.

- Оптимізуйте харчування так, щоб вуглеводи споживалися у вигляді овочів, фруктів, соків, а не кондитерських виробів та солодощів.

- З раннього дитинства привчайте дітей споживати солодощі рідко – це буде запорукою здорових зубів на все життя.

«ВІРҮЮ!»

НОВИЙ КУРС БІБЛІЙНИХ
УРОКІВ "Вірюю" розкриє теми,
знайомі для більшості християн.

Пасха Христова, символ віри,
молитва "Отче наш" та інші
істини, які здатні змінити
Ваше життя.

Замовте
БЕЗКОШТОВНО
просто зараз!

0 800 30 20 20*

(*безкоштовно з мобільних і стаціонарних
телефонів України)

Медіа-група «Надія», Школа Біблії
а/с 36, Київ-71, 04071

Пройдіть інтерактивний курс вивчення Слова Божого
на сайті **bible.ua** та **ОТРИМАЙТЕ ПОДАРУНОК**

Радіо «Голос надії» —
це промінь надії
у кожен дім та
в кожне серце.

radio.hope.ua

ДЕ СЛУХАТИ?

- В Інтернеті **24/7**
radio.hope.ua
- Через додатки
для Android та iOS
- Через TuneIn, SmartTV
- В офлайн-режимі
через подкасти
- На УР-1
СБ 17:30 / НД 07:55
- УР-2
ПН 18:55 / ВТ 18:45

Завжди на зв'язку **0 800 30 20 20**
РАДІО, ЯКЕ ДАРУЄ НАДІЮ ...

АНГЕЛИ НАДІЇ

»»» **прямий ефір**

щосереди

19:00

Неймовірні історії
глядачів, життя котрих
змінлося.

**ПОДОРОЖ
ПО ТОЙ БІК ЕКРАНУ.**

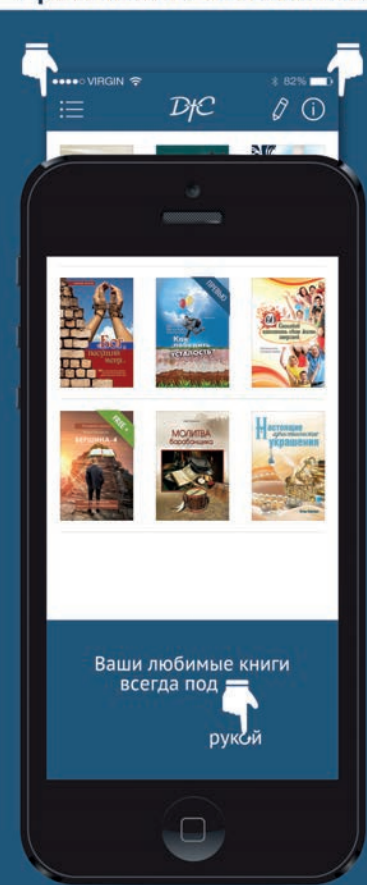
Дивіться в унікальному
телевізійному проєкті.

»»» **СТАТИ ПАРТНЕРОМ**
donate.hope.ua

Теперь мы в App Store

Приложение: «LifeSource»

Щомісячна газета «Вічний Скарб»

Видавець — християнське видавництво «Джерело життя»

Відповідальний за випуск: директор
видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Богословська експертиза: докторант богослов'я Ігор Корещук
Відповідальний редактор: Яна Хорошун
Над номером працювали: Олена Котлярова, Олена Мехоношина
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк
Коректори: Людмила Шаповал, Інна Джердж
Дизайн та верстка: Артур Антер
Наклад: 100 000 прим.

Адреса: 04071, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net; тел.: (044) 467-50-72

Якщо Ви бажаєте пожертвувати кошти
на розвиток газети, то можете це
зробити через банк.

Наші реквізити:

Ідентифікаційний код:
ЄДРПОУ 19350731
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
Рахунок: 26006149457
МФО 380805
Найменування банку
«РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ» у м. Київ

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в
дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а
також право редагувати і скорочувати тексти.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошен-
ня, реклама та листи дописувачів друкуються мовою
оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети.
Відповідальність за зміст статей несе автор.

Свідоцтво про державну
реєстрацію
Серія KB №8176 від 03.12.2003

